

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΣΤ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1959 | ΑΡΙΘ. 8

Ἡ Α. Ἀγιότης ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Γερμανός καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος.

“ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ”

«Ο ὕρα νόπεμπτον δῶρον» ἐ-
 χαρακτηρίσεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπί-
 σκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος τὴν διέλευ-
 σιν ἐξ Ἀθηνῶν τοῦ Ἀγιοτάτου Πατριάρχου
 τῶν Σέρβων κ. Γερμανοῦ, μεταβαίνοντος
 εἰς προσκύνημα τῶν Ἁγίων Τόπων. Καὶ ὁ
 χαρακτηρισμὸς οὗτος εἶναι κατὰ πάντα εὐ-
 τυχήσῃ καὶ ἀληθῆς. Διότι δὲν ἀποδίδει μόνον
 τὸ αἶσθημα τῆς πνευματικῆς ἐξάρσεως, τὸ
 ὁποῖον ἀποπνέει καὶ τὸ ὁποῖον ἀκτινοβολεῖ-
 ται ἀπὸ τὴν ὄντως ἡγετικὴν φυσιογνωμίαν
 τοῦ νέου Σέρβου Πατριάρχου ἄλλὰ καὶ ἀντα-
 ποκρίνεται πληρέστατα πρὸς τὰ αἰσθήματα
 τῆς ἀδελφικῆς χαρᾶς, ἢ ὅποια καταπλημμυρί-
 ζει τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν εἰς πᾶσαν διαπί-
 στωσιν καὶ διατρέάνωσιν τῶν δεσμῶν τῆς
 ἀγάπης καὶ τῆς εἰλικρινοῦς συνεργασίας, αἱ
 ὁποῖαι συνδέουν ἀρρήκτως τοὺς δύο ἀδελ-
 φούς λαούς μας.

Ἡ διέλευσις αὕτη συνετέλεσεν ὥστε τὸ
 πῦρ τῆς εἰλικρινοῦς αὐτῆς ἀγάπης, ἐν τῇ
 ἀτμοσφαίρᾳ τῆς ὁποίας σφυρηλατοῦνται ὁλο-
 νὲν καὶ περισσότερον «ἀδαμάντινοι δεσμοὶ»
 μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, νὰ
 ἀναρριπισθῇ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, κατὰ
 τρόπον συγκινητικὸν καὶ ἀξιοθαύμαστον. Τοι-
 ουτοτρόπως ἡ ἱερά του φλόξ οὐ μόνον κατὰ
 τὸ πρόσφατον παρελθὸν ἔλαμψε καὶ ἠκτι-
 νοβόλησε, τόσον διὰ τῆς εἰς Ἑλλάδα ἐπι-
 σκέψεως τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου τῶν
 Σέρβων Βικεντίου ἐν ἔτει 1955, ὅσον καὶ
 διὰ τῆς εἰς Γιουγκοσλαβίαν ἐπισκέψεως τῆς
 Ἑλληνικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀντιπροσω-
 πείας ὑπὸ τὸν ἀειμνήστον Ἀρχιεπίσκοπον
 Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Δωρόθεον ἐν
 ἔτει 1956, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέ-
 ρας, διὰ τῆς ἐν μέσῳ τῶν Ἑλλήνων παρουσί-
 ας τῆς εὐγενοῦς φυσιογνωμίας τοῦ νῦν Προ-
 καθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας, ἐξή-
 στραψε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν μὲ μωρίας μαρ-
 μαρυγὰς καὶ ἀπαστραπτούσας λαμπηδόνας.

Αἱ ὑπὸ τῶν Προκαθημένων τῶν δύο
 Ἐκκλησιῶν ἀνταλλαγεῖσαι προσφωνήσεις καὶ
 προπόσεις θὰ μείνουν εἰς τὴν Ἱστορίαν ὡς
 ὑπέροχα μνημεῖα τῶν τε πνευματικῶν δε-
 σμῶν, οἱ ὁποῖοι συνδέουν τὰς δύο ὁμοδόξους
 Ἐκκλησίας, καὶ τῶν εὐγενῶν δραματισμῶν
 καὶ ἐπιδιώξεων, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἔχη

πᾶσα ἐπὶ μέρος Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐ-
 χουσα συνείδησιν τῆς ὑψηλῆς καὶ καθοδη-
 γητικῆς αὐτῆς ἀποστολῆς ἐν τῷ δεινῶς χει-
 μαζομένῳ κόσμῳ. Διὰ τὰς προσφωνήσεις
 καὶ προπόσεις ταύτας ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ
 ἁγίου Εἰρηναίου: «Καὶ γὰρ αἱ κα-
 τὰ τὸν κόσμον διάλεκτοι ἀνό-
 μοιοι, ἀλλ' ἡ δύναμις τῆς πα-
 ραδόσεως μία καὶ ἡ αὐτή». Ἐὰν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀ-
 θηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος,
 κατὰ τὴν πεφωτισμένην καὶ πλήρη ἀληθοῦς
 ἐξάρσεως πρόποσιν αὐτοῦ, ἐτόνισεν ὅτι «τὰς
 δύο Ἐκκλησίας μας συνενώνουν ἀρρήκτως
 ἰσχυροὶ καὶ ἀκατάλυτοι πνευματικοὶ δεσμοὶ
 καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ αὐτὴ ὀρθόδοξος
 πίστις καὶ λατρεία, αἱ αὐταὶ
 κανονικαὶ διατάξεις, τὰ αὐ-
 τὰ θρησκευτικὰ ἥθη καὶ ἔ-
 θιμα, ὡς καὶ οἱ κοινοὶ ἀγῶ-
 νες ὑπὲρ πίστεως καὶ πα-
 τρίδος», ὁ ἐκλεκτὸς Προκαθημένος τῆς
 Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ἀπαντῶν εἰς αὐτόν, λίαν
 χαρακτηριστικῶς εἶπε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἐξῆς:
 «Οἱ εἰλικρινεῖς λόγοι τῆς Ὑμετέρας Μακα-
 ριότητος συνεκίνησαν βαθύτατα τὴν καρδίαν
 μου καὶ ὄλον τὸ εἶναι μου. Καὶ ἐὰν ἤθελον
 τώρα ὁμιλήσει περὶ τῶν σχέσεων μεταξὺ
 τῶν Ἐκκλησιῶν μας, τῶν λαῶν μας καὶ
 τῶν κρατῶν μας, φοβοῦμαι ὅτι θὰ κατέστρε-
 φον τὴν ἐντύπωσίν μου, τὴν ὁποῖαν προῦξε-
 νήσατε εἰς ἐμὲ διὰ τοῦ λόγου Σας. Οὐδ' ἐν
 ἔχω νὰ προσθέσω ἢ νὰ ἀφαι-
 ρέσω ἐκ τοῦ λόγου Σας. Τὸν
 δέχομαι ἐξ ὀλοκλήρου ὡς ἰ-
 δικόν μου».

Ἡ ἐγκαρδιότης καὶ πνευματικὴ ἑξαρσις
 τῶν λόγων αὐτῶν καὶ ἡ θερμότης τῶν καθ'
 ὄλον ἐκδηλώσεων τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης,
 ἥτις συνέδεσε τὰς ψυχὰς τῶν δύο σεπτῶν
 Προκαθημένων καὶ τῶν λοιπῶν εκπροσώ-
 πων τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑλ-
 ληνικῆς Ἱεραρχίας, οὐ μόνον ἐδημιούργησαν
 ἀναμφιβόλως νέον ἔρεισμα καὶ νέαν λαμπρὰν
 περιχαράκωσιν τοῦ ἀρραγοῦς καὶ ἀπαρασα-
 λεύτου οἰκοδομήματος τῆς ἀδελφικῆς φι-
 λίας καὶ ἀγάπης τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ
 λαῶν μας, ἀλλὰ καὶ ἀποτελοῦν ἐξαίρετον

ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ (13 - 14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1959)

Εἰς τὴν μεταπολεμικὴν ἱστορίαν τῶν σχέσεων μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας Σερβίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος ἐσημειώθησαν τρία ἐξόχως σπουδαῖα γεγονότα ἢ ἐπίσκεψις εἰς Ἑλλάδα τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου τῶν Σέρβων Βικεντίου κατὰ τὸ ἔτος 1955 ἢ ἐπίσκεψις εἰς Γιουγκοσλοβίαν τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Δωροθέου κατὰ τὸ ἔτος 1956 καὶ ἡ πρόσφατος διέλευσις ἐξ Ἀθηνῶν καθ' ὁδὸν διὰ τοὺς ἁγίους τόπους καὶ τοὺς ἀποστολικούς πατριαρχικούς θρόνους τῆς Ἀνατολῆς τῆς Αὐτοῦ Ἀγιότητος τοῦ Πατριάρχου τῶν Σέρβων κ. Γερμανοῦ.

Ἡ ἀναβίωσις τοῦ ὠραίου παλαιοῦ ἐθίμου, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ Σέρβοι Πατριάρχαι μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν μετέβαινον εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων τόπων, ἵνα ἐκεῖθεν ἀντλήσουν δύναμιν πρὸς ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν τῆς ὑπευθύνου διακονίας τῶν, ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συναντηθοῦν καὶ γνωρισθοῦν προσωπικῶς οἱ σεπτοὶ Προκαθήμενοι τῶν δύο ἀδελφῶν μας Ἐκκλησιῶν. Ἡ βραχεῖα παραμονὴ εἰς Ἀθήνας τοῦ Μακαριώτατου Πατριάρχου τῶν Σέρβων κ. Γερμανοῦ μετετρέπη εἰς μεγαλειώδη ἐκδήλωσιν ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης. Εἰς τοῦτο συνετέλεσαν τὰ μέγιστα ἡ Αὐτοῦ Ἀγιότης ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Γερ-

μανὸς καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος, οἱ ὁποῖοι ἤνοιξαν ἐν πλατεῖ τὰς καρδίας τῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἔρρευσαν μελίρρυτοι ποταμοὶ χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἀμοιβαίας ἐκτιμῆσεως. Εἶναι δὲ λίαν σημαντικὸν τὸ γεγονός ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, πλήρη δυσπιστίας καὶ ὑποψιῶν, οἱ σεπτοὶ Προκαθήμενοι τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν Σερβίας καὶ Ἑλλάδος συνεργάζονται ἁρμονικῶς, ὑποδέχονται καὶ προπέμπουν ἀλλήλους ὡς ἀδελφοὺς καὶ ἐφαρμόζουν εἰς τὴν πρᾶξιν τὴν ἐντολὴν τοῦ Σωτῆρος: «Ἐνιολὴν καινὴν διδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους· ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, ἐὰν ἀγάπῃν ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰωάν. 13, 34-35).

Αἱ ὥραι, τὰς ὁποίας διήλθον ἐν μέσῳ τῶν Ἑλλήνων ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Γερμανὸς καὶ οἱ συνοδοὶ του, ὑπῆρξαν ὥραι ἀφάτου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, καθ' ἃς διεδηλώθη αὐθορμήτως πόσον ἰσχυροὶ εἶναι οἱ δεσμοὶ καὶ πόσον ἡ ἐνότῃς μας ἀδιάσπαστος ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει καὶ τῇ χριστιανικῇ ἀγάπῃ. Τὰς ὥρας ταύτας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀναγραφοῦν μὲ χρυσοῦ γράμματα εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν

νέαν ἐγγύησιν, ὅτι τὸ μέλλον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας θὰ εἶναι λαμπρόν. Ἐντὸς τοῦ παραπαίοντος κόσμου, ὅστις μὲ ἀγωνίαν ἀναζητεῖ τὴν ὁδὸν τῆς λυτρώσεως, ἡ Ὁρθοδοξία πρέπει νὰ προβάλῃ τὴν λυτρωτικὴν δύναμιν τῆς, ἣτις ἐγκρατεῖται εἰς τὸ πνεῦμά τῆς. Τὸ πνεῦμα αὐτὸ εἶναι πνεῦμα ἐλευθερίας, δικαιοσύνης, ἀγάπης, θυσίας, εἰρήνης, αἰσιοδοξίας, χαρᾶς καὶ καθολικῆς ὠραιότητος. Ὅθεν διὰ τῆς δημιουργίας ἀρραγοῦς πνευματικοῦ συνασπισμοῦ μεταξύ τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν προετοιμάζεται ἡ ἀξιοποίησις τοῦ ἀπαραμίλλου δυναμισμού, ὅστις ἐγκροῦπτεται ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Πίστει καὶ Παραδόσει. Ὡς ἐτόνισεν ἐπιγραμματικῶς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας, «αἱ κρίσιμοι ἱστορικαὶ στιγμαί, τὰς ὁποίας διερχόμεθα, ἀπαιτοῦν τὴν ἀνευ ἀναβολῆς συνένωσιν τῶν ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων πνευματικῶν δυνάμεων εἰς ἓν πνευματικὸν μέτωπον, τὸ ὁποῖον καλεῖται νὰ δώσῃ μίαν ἐκπολιτιστικὴν μάχην, ἡ νικηφόρος ἐκβασις τῆς ὁποίας θὰ εἶναι τὸ καλύτερον μνη-

μεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ διαλαλῇ ἐς αἰεὶ τὰς ὑψηροσείας καὶ τὴν δόξαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται ὀλοφύχως, ὅπως ἡ ὁλονὴν καὶ περισσότερον ἀναπτυσσομένη καὶ ἀναζωπυρομένη μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐγκαρδιότης καὶ ἀδελφικὴ ἀγάπη, τῆς ὁποίας ἄριστον πρότυπον καὶ ὑπόδειγμα εἶναι ἡ μεταξύ τῆς Σερβικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας σχέσις, καλλιεργηθῇ περαιτέρω καὶ ἀξιοποιηθῇ πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως. Ἡ πίστις αὕτη, ὡς ἐξόχως ἐπιτυχῶς διεκήρυξε πάλιν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Θεόκλητος, «εἶναι ἡ μοναδικὴ ὑπερεθνικὴ πνευματικὴ ἀξία, ἡ ὁποία δύναται νὰ φέρῃ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ μήνυμα τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς λυτρώσεως». Διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν θὰ ἀντηγήσῃ κάποτε εἰς ὀλόκληρον τὴν Οἰκουμένην ὁ νικητῆριος παιάν: «Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικῆσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Α'. Ἰωάν. ε', 4).

μας, καθὼς καὶ εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας τῆς ἀγίας μας Ὁρθοδοξίας, περιγράφωμεν κατωτέρω, διὰ νὰ καταστήσωμεν κοινωνοὺς τῆς πνευματικῆς αὐτῆς χαρᾶς καὶ τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας.

*

Ἡ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου τῶν Σέρβων κ. Γερμανοῦ Ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Σερβίας ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων Μπάτσκα κ. Νικάνωρος, Μπρανιτσέβου κ. Χρυσοστόμου καὶ Πάκτρατς κ. Μίλαν Σμίλιντς καὶ Κλήμεντος Μαλέβσκυ, τοῦ πρωτοδιακόνου καὶ καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Βελιγραδίου κ. Μίλος Ἐρντελιάν, τοῦ πρωτοδιακόνου κ. Γεωργίου Ζουνιτς, τοῦ ἑλληνομαθοῦς ὑφηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Βελιγραδίου κ. Στόγιαν Γκόσεβιτς καὶ τοῦ ἡγουμένου τῆς ἱστορικῆς μονῆς τῆς Ζίτσης κ. Δοσιθέου.

Ἡ τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Σερβίας φέρουσα ἀμαξοστοιχία ἐφθασεν εἰς τὸν παρὰ τὰ ἑλληνογιουγκοσλαβικὰ σύνορα κομφὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Εἰδομένης τὴν 9.15' μ.μ. τῆς 12ης Ἀπριλίου 1959. Ἐν Εἰδομένη ἀνέμενον τὴν ἀντιπροσωπεῖαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Ἡλείας κ. Γερμανός, Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Μεθόδιος καὶ Δράμας κ. Φίλιππος, ὁ γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πανοσιολογίωτατος ἀρχιμανδριτῆς κ. Θεόκλητος Φιλιππίδης καὶ ὁ θεολόγος κ. Τράγιαν Κώστιτς ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου. Οἱ ἀνωτέρω ἀνελθόντες εἰς τὸ εἰδικὸν ὄχημα, παραχωρηθὲν εἰς τὴν ἀντιπροσωπεῖαν διὰ τὸ εἰς Ἑλλάδα ταξίδιον αὐτῆς, ἐχαίρετσαν μὲ ἐγκαρδιότητα τὸν σεπτὸν Προκαθήμενον τῆς ἀδελφῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ μέλη τῆς ἀκολουθίας του, οἱ δὲ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Ἡλείας κ. Γερμανός καὶ Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων ἀπηύθυναν τοὺς πρώτους θερμοὺς ἀδελφικούς χαιρετισμοὺς πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην τῶν Σέρβων κ. Γερμανὸν καὶ τοὺς συνοδοὺς του, εὐχρηθέντες αὐτοῖς τὸ «ὡς εὖ παρέστητε» ἐξ ὀνόματος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεοκλήτου καὶ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου. Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης κ. Γερμανός ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὴν θερμὴν ἀδελφικὴν προὔπαντησιν καὶ τὴν χαρὰν του, διότι εὕρισκεται πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς φιλίας καὶ συμμάχου Ἑλλάδος καὶ διότι οἱ δεσμοὶ μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Σερβίας τυγχάνουν στενοὶ καὶ ἀρραγεῖς.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς Εἰδομένης καὶ σπεύδει νὰ φέρῃ τοὺς ὑψηλοὺς ἐπιβάτας τῆς εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ τῶν φωτιστῶν τῶν Σλαύων ἁγίων ἀδελφῶν Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, εἰς τὸ ἀνεκτίμητον ἱεραποστολικὸν ἔργον τῶν ἠποίων ὀφείλεται ἡ εἴσοδος τοῦ σλαυικοῦ κόσμου εἰς τὴν ἱστορίαν. Τὰ μέλη τῆς Ἀντιπροσω-

πείας ἀναπολοῦν μὲ συγκίνησιν καὶ εὐγνωμοσύνην τὸ τεράστιον ἔργον τῶν Ἑλλήνων Θεσσαλονικέων ἀδελφῶν, οἱ ὅποιοι μετέδωκαν εἰς τοὺς προγόνους των τὴν δύναμιν τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν τὴν συνδέσασαν ἀρρήκτως τὸν Σερβικὸν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν.

Ἡ τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Σερβίας κ. Γερμανὸν φέρουσα ἀμαξοστοιχία ἐφθασεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Βορείου Ἑλλάδος περὶ τὴν 11 νυκτερινήν. Παρὰ τὸ προκεχωρημένον τῆς ὥρας, εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Θεσσαλονίκης ἀνέμενον τὴν ἀντιπροσωπεῖαν ὁ ὑπουργὸς Βορείου Ἑλλάδος κ. Θεολογίτης, ὁ βοηθὸς ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Στέφανος, ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης πανοσιολογίωτατος ἀρχιμ. κ. Παντελεήμων Ροδόπουλος καὶ ἄλλοι ἐπίσκομοι. Ὁ ὑπουργὸς Βορείου Ἑλλάδος κ. Θεολογίτης, ἀνελθὼν εἰς τὸ εἰδικὸν ὄχημα, ἀντήλλαξε θερμὴν χειραψίαν μετὰ τοῦ Πατριάρχου, χαιρετήσας αὐτὸν ἐκ μέρους τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως. Κατὰ τὴν ἐπακολούθησάν συντομον μὲν ἀλλὰ λίαν ἐγκάρδιον συνομιλίαν ἐξήρθησαν αἱ στεναὶ σχέσεις φιλίας καὶ συνεργασίας μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τῶν Γιουγκοσλαβικῶν λαῶν. Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Θεσσαλονίκης ὑπεδέχθησαν τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν ἀκολουθίαν του καὶ οἱ ἐν Θεσσαλονίᾳ ὑπάλληλοι τοῦ Γιουγκοσλαβικοῦ Γενικοῦ Προξενείου καὶ τῆς Γιουγκοσλαβικῆς ἐλευθέρως ζώνης.

Μετὰ ταῦτα, ἀναχωρησάσης ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ἀμαξοστοιχίας διὰ τὰς Ἀθήνας, ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Γερμανός παρέθεσεν εἰς τὸ εἰδικὸν ὄχημά του δείπνον ἀγάπης, εἰς τὸ ὅποιον παρεκάθησαν οἱ εἰς τὴν Εἰδομένην ὑποδεχθέντες αὐτὸν Σεβασμ. Μητροπολίται Ἡλείας κ. Γερμανός, Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων, Κερκύρας κ. Μεθόδιος καὶ Δράμας κ. Φίλιππος καθὼς καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς συνοδείας του. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου ἐπεκράτησεν ἀτμόσφαιρα ἄκρως ἀδελφική.

Ἡ ἀμαξοστοιχία συνεχίζει τὴν πορείαν τῆς πρὸς τὰς Ἀθήνας. Ἡ νύξ εἶναι μαγευτική. Εἰς τὸν γαλάζιον ἑλληνικὸν οὐρανὸν λάμπουν τὰ ἄστρα φωτίζοντα μὲ τὰς μαρμαρυγὰς των τὸ ταξίδιον τοῦ ἀξίου προκαθημένου τῆς ἀδελφῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Γλυκεῖα αὔρα θωπεύει στοργικῶς τὰ παρὰ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν δένδρα, τὸ ἀπαλὸν θρόισμα τῶν ὀπίλων φθάνει μέχρι τοῦ φέροντος τὸν Πατριάρχην ὄχηματος. Τὰ λουλούδια γεμίζουν τὴν ἀτμόσφαιραν μὲ μεθυστικὰ ἀρώματα. Ὅλη ἡ φύσις τῆς Ἑλλάδος σκιρτᾷ ἀπὸ τὴν ἑαυρὴν ἀγαλλίασιν καὶ ἄδει «ἄσμα καινόν» πρὸς τὸν Κύριον, ἐπευφημοῦσα μυστικῶς καὶ ἀφώνως τὸν σεπτὸν Προκαθήμενον τῆς ἀδελφῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας φέρουσα ἀμαξοστοιχία ἐφθασεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὰς 11.40 τῆς 13ης Ἀπριλίου. Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Ἀθηνῶν (Λαρίσης) ὑπεδέχθησαν τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην τῶν Σέρβων κ. Γερμανὸν καὶ τὴν ἀκολουθίαν του ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος, ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ἡ Α. Ἀγιότης ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Γερμανός μετὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου, τῶν παρεπιδημούντων Ἱεραρχῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Ὀρθοσκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Βογιατζῆ.

καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦντες Σεβασμ. Μητροπολίται, ὁ Βασιλικὸς ἐπίτροπος παρὰ τῆ Ἱερᾶ Συνόδου κ. Καρμίρης, ὁ Κοσμητὼρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Μπρατσιώτης, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῶν Ὀρησκευμάτων παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Παιδείας κ. Ἰωαννίδης, ὁ Διευθυντὴς τῆς Διευθύνσεως Ἐκκλησιῶν παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐξωτερικῶν κ. Καψαμπέλης, πολλαὶ ἄλλαι ἐκκλησιαστικαὶ προσωπικότητες καὶ πλῆθος κόσμου. Ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως παρέστη εἰς τὴν ὑποδοχὴν ὁ ὕπουργός Παιδείας καὶ Ὀρησκευμάτων κ. Βογιατζῆς. Εἰς τὴν ὑποδοχὴν παρέστη καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις Γιουγκοσλάβος πρεσβευτῆς κ. Μίλκοβιτς μετὰ τοῦ διπλωματικοῦ προσωπικοῦ τῆς Πρεσβείας.

Ἡ συνάντησις μεταξύ τῶν σεπτῶν Προκαθημένων τῆς Σερβικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξεν ἐγκάρδιος καὶ θερμῆ. Κατὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν συνάντησιν διεδηλώθη ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία συνδέει τὰς Ἐκκλησίας τῶν.

Μετὰ ταῦτα ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Γερμανός, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, ἐπεθεώρησε τὸ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ παραταχθὲν τιμητικὸν ἀπόσπασμα στρατοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπέδωκε τὰς νενομισμένας τιμὰς.

Ἀκολουθῶς ἡ ἀντιπροσωπεῖα τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἐπεβίβασθη αὐτοκινήτων, κατευθυνθεῖσα εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν Ἀθηνῶν. Κατὰ τὴν διαδρομὴν ἀπὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ μέχρι τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ πλῆθη κόσμου ἐχαιρέτων μὲ πηγαιῶν ἐνθουσιασμὸν τοὺς Προκαθημένους τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖοι μετέβησαν εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν, διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Πανάγαθον Θεὸν διὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν συνάντησίν των καὶ διὰ νὰ δεηθοῦν τοῦ Κυρίου ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς προόδου τῶν Ἐκκλησιῶν των καὶ τῶν φίλων καὶ συμμάχων λαῶν των.

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ναοῦ ὑπεδέχθη τὸν Πατριάρχην Σερβίας κ. Γερμανὸν ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ἀχαΐας κ. Παντελεήμων, ὁ ὁποῖος ὠδήγησε τὸν Πατριάρχην μέχρι τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου. Τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος κατέλαβον θέσεις κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας των ἐκατέρωθεν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου ἔμπροσθεν τῆς Ὁραίας Πύλης. Ἀκολουθῶς ἐτελέσθη πανηγυρικὴ δοξολογία, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου κ. Γερμανοῦ. Εἰς τὴν δοξολογίαν παρέστησαν ὁ Ὑπουργός τῆς Παιδείας καὶ Ὀρησκευμάτων κ. Βογιατζῆς, ὁ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος παρὰ τῆ Ἱερᾶ Συνόδου κ. Καρμίρης καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι, οἱ ὁποῖοι ὑπεδέχθησαν τὸν Πατριάρχην εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν. Οἱ θεῖοι ἤχοι τῶν ἐκκλησιαστικῶν μελωδιῶν καὶ ὕμνων, οἱ ὁποῖοι ἀνεπέμποντο εἰς διαφόρους γλώσσας, ἀλλ' «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ», προεκάλεσαν ἄρρητον θρησκευτικὴν συγκίνησιν καὶ ἀνύψωσαν Ἑλληνας καὶ Σέρβους εἰς ὑπεργείους σφαίρας, ὅπου αἴρεται ἡ διαφοροποίησις κατὰ τόπους καὶ λαούς.

Εἰς τὸ τέλος τῆς Δοξολογίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος προσεφώνησε

τὸν Πατριάρχην τῶν Σέρβων κ. Γερμανόν, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Μακαριώτατε Ἁγίε Ἀδελφέ,

Μετ' ἀφάτου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως ὑποδεχόμενοι τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ πρωτευούσῃ, ἣν καθηγίασαν οἱ πόδες τοῦ μεγάλου τῶν Ἑθνῶν Ἀποστόλου, ἀπευθύνομεν Αὐτῇ τε καὶ τῇ συνοδείᾳ Αὐτῆς ἐξ ὀνόματος τῆς περὶ ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ ὡς «εὖ παρέστητε». Καὶ ἡ χαρὰ μας καθίσταται μεγαλυτέρα, διότι ἐπισκέπτεσθε τὴν Ἀποστολικὴν ταύτην Ἐκκλησίαν τὸ δεύτερον ἤδη, καὶ δὴ μετὰ τὴν ἐπαξιωτάτην ἐκλογὴν καὶ ἀνάρρησιν Ὑμῶν εἰς τὸν ἔνδοξον θρόνον τῶν Σέρβων Πατριαρχῶν. Πρὸ τετραετίας ἐπεσκέφθητε ἡμᾶς ὡς ἀρχιερατικὸν μέλος τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου Σας κυροῦ Βικεντίου, νῦν δὲ ὡς ἄξιος διάδοχος ἐκείνου καὶ Προκαθήμενος τῆς ἀδελφῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειτα ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος βλέπομεν δεδοκιμασμένον φίλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀγαπῶμεν καὶ ἐκτιμῶμεν μεγάλως τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ τὸ εὐσεβέστατον πλήρωμα τῆς ἡς ἐπαξίως προῖστασθε ἀδελφῆς Ἐκκλησίας.

Εὐρίσκεσθε, Μακαριώτατε, ἐν μέσῳ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ φιλοχρίστου Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος συνδέεται διὰ στενῶν δεσμῶν μετὰ τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς φίλης Γιουγκοσλαβίας. Τοὺς πατροπαράδοτους τούτους δεσμοὺς φιλίας καὶ ἀδελφότητος δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διαταράξωσιν ἢ ἐξασθενήσωσιν αἱ ἕξωθεν ἐπιβουλαὶ καὶ αἱ σκληραὶ δοκιμασίαι τοῦ παρελθόντος. Ἀπ' ἐναντίας, οἱ δεσμοὶ οὗτοι συνεσφίγγοντο ὀλονὲν περισσότερον, διότι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μετέτρεπε τὰς δοκιμασίας τῶν λαῶν μας εἰς ἀδελφικὴν συνεργασίαν καὶ εἰς δύναμιν προόδου. Οἱ μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν μας καὶ τῶν ὁμοδόξων λαῶν μας ὑφιστάμενοι στενοὶ δεσμοὶ εἶναι καὶ θὰ ἐξακολουθήσωσι νὰ εἶναι ἀρραγεῖς, διότι ἐδοκιμάσθησαν εἰς κοινούς ἀγῶνας καὶ ἐδράζονται ἐπὶ τοῦ κατ' αὐτοὺς ποταμηδὸν χυθέντος αἵματος ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ὑπὲρ τῆς ἁγίας Ὀρθοδοξίας μας καὶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν

λαῶν μας. Καὶ ἡ χαρὰ μας ἐκ τῆς κοινῆς ταύτης δεήσεως, καθ' ἣν ἀνεπέμψαμεν θερμὰς προσευχὰς πρὸς τὸν Κύριον καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν μας καὶ προόδου τῶν φίλων λαῶν μας, εἶναι ἡ καλύτερα ἀπόδειξις τῆς ἐγκαρδιότητος καὶ τοῦ ἀρραγοῦς τῶν πνευματικῶν δεσμῶν μας. Αἱ κοιναὶ προσευχαὶ καὶ οἱ κοινοὶ ὕμνοι πρὸς τὸν Πανάγαθον, τοὺς ὁποίους ἀπηρθύναμεν εἰς διαφόρους γλώσσας, ἀποτελοῦσι τρανὴν μαρτυρίαν τῆς ἐν τῇ πίστει καὶ ἀγάπῃ ἐνότητός μας. Ἐπὶ πλεόν ἡ ἐπικοινωνία ἡμῶν αὕτη μαρτυρεῖ οὐ μόνον τὴν ἐνότητα τῶν δύο Ἐκκλησιῶν μας, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἣτις κέκληται νὰ διαδραματίσῃ σπουδαῖον ὄλον ἐν τῷ σημερινῷ κόσμῳ, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς σεπτῆς Κορυφῆς αὐτῆς καὶ κοινῆς Μητρὸς ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, τοῦ Οἴκου-μενικοῦ Πατριαρχείου.

Μακαριώτατε Δέσποτα,

«Σπουδάζοντες τηρεῖν» τὴν ἀπολύτως ἀναγκαίαν ἐκκλησιαστικὴν ταύτην ἐνότητα, ὡς καὶ «τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, ἣτις ἐστὶ σύνδεσμος τελειότητος» (Ἐφεσ. 4,3. Κολ. 3,14), χαιρετίζομεν καὶ αἰθίς γηθόσυνως τὴν παρουσίαν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ εὐχόμεθα Αὐτῇ τε καὶ παντὶ τῷ πληρώματι τῆς ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας πᾶν ἄνωθεν «δώρημα τέλειον».

Εἰς τὴν ἀντιφώνησιν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης τῶν Σέρβων εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Μακαριώτατε, λίαν ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργέ!

Εὐχαριστῶ Κύριον τὸν Θεὸν διὰ τὸ μέγα ἔλεος καὶ τὸ μέγα δῶρημα, διότι με ἔφερεν εἰς τὴν εὐλογημένην ταύτην χώραν καὶ εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην πόλιν. Θερμῶς εὐχαριστῶ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, τὸν Κλήρον καὶ τοὺς πιστοὺς διὰ τὴν ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν καὶ τὸν θερμὸν χαιρετισμόν, τὸν ὁποῖον ἤκουσα εἰς τὸν ἱερόν αὐτόν ναόν.

Ὅφείλω ἀμέσως νὰ ἐνθυμηθῶ με εὐ-

λάβειαν καὶ σεβασμὸν τοὺς μεγάλους Ἱεράρχας Σας, τοὺς ὁποίους εἶχον τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ἐνταῦθα καὶ ἐνίους ἐξ αὐτῶν νὰ χαιρετήσω εἰς τὴν χώραν μας. Ἐπιθυμῶ νὰ προσκυνήσω τὰς ἱερὰς σκιὰς τῶν ἀειμνήστων Ἀρχιεπισκόπων Σπυρίδωνος καὶ Δωροθέου. Ἡ μνήμη των θὰ παραμείνῃ ἀλησμόνητος καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐγνώρισαν καὶ ἦλθον εἰς ἐπαφὴν μετ' αὐτῶν.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀνεβίβασεν ἐμὲ εἰς τὸν ὑψηλότερον βαθμὸν τῆς ἐν τῇ Σερβικῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ διακονίας. Συναισθανόμενος τὰς ἀσθενεῖς μου δυνάμεις, ἀπεφάσισα νὰ ζητήσω βοήθειαν παρ' Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς θέσιν νὰ μοῦ τὴν παράσχη. Τὴν βοήθειαν αὐτὴν δύναται νὰ δώσῃ μόνον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ ἀποταθῶ πρὸς αὐτόν. Διὰ τοῦτο ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν ἁγίαν Γῆν, ἵνα δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου εἰς τὰ ἐκεῖ σεμνεῖα, ὅπως μᾶς παράσχη δυνάμιν καὶ βοήθειαν εἰς τὸ βαρὺ ἔργον μας.

Πρὸ τῆς ἀναλήψεως τῆς ἱερᾶς ταύτης ὁδοιπορίας ἐπεσκέφθημεν τοὺς ἱεροὺς τόπους τῆς χώρας μας καὶ ἐδεήθημεν Κυρίου τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν δυνάμιν, ὅπως ἐπιτελέσωμεν αὐτὸ τὸ προσκυνηματικὸν ταξίδιον μας ἐπιτυχῶς. Ἐθεωρήσαμεν δὲ σκόπιμον, ὅπως ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἐπισκεφθῶμεν καὶ τὰς ἄλλας ἀδελφὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, διὰ νὰ γνωρισθῶμεν μετὰ τῶν Προκαθημένων των καὶ διὰ νὰ συνενώσωμεν τιοιουτοτρόπως ὅσον τὸ δυνατόν σταθερότερον ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ Ὁρθοδοξία μας εἶναι μία καὶ ἀδιαίρετος καὶ ἐν τούτῳ ἐγκεῖται ἡ δυνάμις τῆς καὶ ἡ ἰσχὺς τῆς.

Ἡμεῖς προσευχόμεθα πάντοτε ὑπὲρ σύμπαντος τοῦ Ὁρθοδόξου κλήρου καὶ ὑπὲρ ἀπάντων τῶν ὀρθοδόξων λαῶν καὶ τώρα προσευχόμεθα, ὅπως ὁ Θεὸς μᾶς βοηθήσῃ καὶ στερεώσῃ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει μας. Αἰσθάνομαι ἰδιαίτερον χαρὰν, διότι δύναιμι ἐνταῦθα εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐκήρυξεν ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, νὰ δεηθῶ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὑπὲρ τῶν Γιουγκοσλαβικῶν λαῶν. Ἐπαναλαμβάνω ἐνταῦθα καὶ ἰδίως τώρα, διότι οὐδὲν μᾶς χωρίζει, ἀλλ' ὅλαι αἱ καρδίαι

μας, ὅλαι αἱ σκέψεις μας καὶ τὰ συναισθηματά μας εἶναι συνηνωμένα εἰς ἓν.

Εὐχομαι εἰς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, εἰς τοὺς ἀδελφούς-μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἰς τὸν ὑμέτερον κλῆρον καὶ εἰς ἅπαντα τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν πᾶν ἀγαθὸν παρὰ τοῦ Κυρίου καὶ σᾶς κομίζω τοὺς χαιρετισμοὺς τῶν Γιουγκοσλαβικῶν λαῶν. Θέλω αὐτὴν τὴν στιγμήν νὰ ὑπογραμμίσω ἰδιαίτερος, ὅτι οἱ λαοὶ τῆς Γιουγκοσλαβίας τρέφουν μεγάλην ἀγάπην καὶ μεγάλας συμπαιθείας πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Καὶ ἡμεῖς οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ φεισθῶμεν οὐδενὸς κόπου, ὅπως ἡ ἐνότης μας παραμείνῃ σταθερὰ καὶ παγία.

Ἐν ὀνόματι αὐτῶν χαιρετίζω τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ἅπαντας τοὺς Ἀρχιερεῖς, τὸν κλῆρον καὶ τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν λαόν. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐλογία Του ἅς συνοδεύῃ πᾶν βῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὅλων τῶν ἐργαζομένων ὑπὲρ τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

Εὐχαριστῶ θερμῶς καὶ τὸν κύριον Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ὁ ὁποῖος ἤλθε νὰ μᾶς ὑποδεχθῆ.

Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἴη ἐφ' ἡμᾶς εἰς αἰῶνας αἰῶνων! Ἀμήν».

Οἱ συρρευσαντες εἰς τὸν ἱερόν ναὸν πιστοὶ καὶ ἱερεῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν παρηκολούθησαν μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος τὰς προσφωνήσεις τῶν δύο Προκαθημένων, αἱ ὁποῖαι ἐνεποίησαν ζωηρὰν ἐντύπωσιν, διότι προήρχοντο ἐξ εἰλικρινοῦς καὶ ἀγαπώσης καρδίας.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Δοξολογίας ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Γερμανός, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, κατηρθύνθη περὶ τὸ ἀνακαινισθὲν ἀρχιεπισκοπικὸν μέγαρον, ὅπου καὶ κατέλυσε κατὰ τὴν βραχεῖαν παραμονὴν του εἰς τὰς Ἀθήνας. Τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἀντιπροσωπείας κατέλυσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Εἰς τὴν αἴθουσαν ὑποδοχῆς τοῦ μεγάρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ εἰς τὰ μέλη τῆς ἀντιπροσωπείας.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτος παρέθεσεν ἀνεπίσημον γεῦμα εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς συνοδείας του, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμ. Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἰ. Καρμίρης.

Τὴν 3ην ἀπογευματινὴν τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐπε-

σέφθη τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Σερβίας κ. Γερμανὸν ὃ ἐν Ἀθήναις πρέσβυς τῆς Γιουγκοσλαβίας κ. Μίλκοβιτς. Εἰς τὰς 7.30' τὸ ἀπόγευμα ὁ Πατριάρχης μετὰ τῆς ἀκολουθίας του ἀνταπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν.

Εἰς τὰς ἑννέα τὸ βράδυ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεοκλήτος παρέθεσεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπίσημον δεῖπνον πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου τῶν Σέρβων κ. Γερμανοῦ καὶ τῆς ἀκολουθίας του. Εἰς τὸ δεῖπνον παρεκάθησαν ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Συνόδου Σεβασμ. Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Χρυσόστομος, οἱ Συνοδικοὶ Σύνεδροι Σεβασμ. Μητροπολίται Ἡλείας κ. Γερμανός, Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Μεθόδιος, Δράμας κ. Φίλιππος, Κίτρους κ. Βαρνάβας καὶ Ἐάνθης κ. Ἀντώνιος ὁ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἰ. Καρμίρης, ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Π. Μπρατσιώτης, ὁ προϊστάμενος τῆς Διευθύνσεως Ἐκκλησιῶν παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐξωτερικῶν κ. Καψαμπέλης, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γιουγκοσλαβίας κ. Μίλκοβιτς, ὁ σύμβουλος τῆς πρεσβείας κ. Μαρτίνοβιτς καὶ ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας κ. Βουκίτσεβιτς. Εἰς τὸ δεῖπνον παρεκάθησε καὶ ὁ παρεπιδημῶν Μητροπολίτης Αὐστραλίας κ. Ἰεζκιήλ, ὁ ὁπιοῦς συνώδευσε τὴν ἀντιπροσωπείαν ἀπὸ Γευγελῆς μέχρις Ἀθηνῶν. Περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου οἱ Προκαθημένοι τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἀντήλλαξαν βαρυσημάντους προπόσεις, ὑπογραμμίσαντες ζωηρῶς τὴν σημασίαν τῆς ἀδελφικῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἀπαραίτητον ἀνάγκην τῆς συνενώσεως τῶν ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξων δυνάμεων εἰς ἓν πνευματικὸν μέτωπον πρὸς ἀξιοποίησιν καὶ προβολὴν τῆς ἀγίας μας Ὁρθοδοξίας εἰς παγκόσμιον κλίμακα. Ἡ ἐμπνευσμένη πρόποσις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Μακαριώτατε Πατριάρχα,

Ἡ διέλευσις τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἐξ Ἀθηνῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ταξιδίου Σας πρὸς τοὺς Ἁγίους τόπους καὶ τοὺς Ἀποστολικὸς Πατριαρχικὸς θρόνους τῆς Ἀνατολῆς παρέχει ἡμῖν τὴν λίαν εὐπρόσδεκτον καὶ εὐχάριστον ἐδκαιρίαν, ὅπως συναντηθῶμεν καὶ γνωρισθῶμεν προσωπικῶς. Εἴμεθα εὐτυχεῖς καὶ ἐγγνώμονες πρὸς τὸν πανάγαθον Θεὸν διὰ τὸ οὐρανόπεμπτον τοῦτο δῶρον, διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ ἀδελφικὴ αὐτῆ συνάντησις, παρὰ τὴν βραχύτητά της, θὰ αὐξήσῃ τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην, θὰ τονώσῃ τὸν ἀμοιβαῖον σεβασμὸν καὶ θὰ ἐνισχύσῃ ἔτι μᾶλλον τὰς μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν μας ὑφισταμένας στενωτάτας σχέσεις ἀγάπης καὶ καρποφόρον συνεργασίας. Πράγματι αἱ μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων

Ἐκκλησιῶν Σερβίας καὶ Ἑλλάδος στενώ-
 ται σχέσεις ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ συνεργα-
 σίας θὰ ἠδύνατο νὰ προβληθῶσιν ὡς
 λαμπρὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Εἰς τοῦ-
 το ὑπῆρξεν πολύτιμος ἢ συμβολὴ τοῦ ἀει-
 μνήστου προκατόχου Σας κυροῦ Βικεντίου
 καὶ τῶν ἀειμνήστων προκατόχων ἡμῶν Ἀρ-
 χιεπισκόπων Σπυριδῶνος καὶ Δωροθέου, οἵ-
 τινες διὰ προσωπικῶν ἐπαφῶν καὶ ἐγκαρ-
 δίων συζητήσεων συνετέλεσαν μεγάλως εἰς
 τὴν ἀνασύνδεσιν καὶ προαγωγὴν τῶν κατὰ
 τὴν διάρκειαν τοῦ τελευταίου πολέμου δια-
 κοπεισῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν
 μας καὶ τῶν λαῶν μας.

Τὰς δύο Ἐκκλησίας μας συνενώνουν ἀρ-
 ρήκτως ἰσχυροὶ ἀκατάλυτοι πνευματικοὶ δε-
 σμοὶ καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ αὐτὴ ὀρθόδοξος πίστις
 καὶ λατρεία, αἱ αὐταὶ κανονικαὶ διατάξεις,
 τὰ αὐτὰ θρησκευτικὰ ἥθη καὶ ἔθιμα, ὡς καὶ
 κοινοὶ ἀγῶνες ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος.

Αἱ Ἐκκλησίαι μας εἶναι διὰ τοὺς εὐ-
 σεβεῖς λαοὺς μας ἀστείρευτος πηγὴ ψυχι-
 κοῦ ἡρωϊσμοῦ, πηγάζοντος ἐκ τῆς βαθείας
 πίστεως καὶ ἐλπίδος, μὲ τὰς ὁποίας αὐταὶ
 γαλουχοῦν τὰ τέκνα των. Ὁ Σερβικὸς καὶ
 ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐμεγαλόουρησαν καὶ μεγα-
 λουργοῦν κυρίως χάρις εἰς τὴν ὀρθόδοξον
 πίστιν των, τὴν ὁποίαν αἱ Ἐκκλησίαι μας
 ἐνεφύτευσαν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας των.
 Αἱ Ἐκκλησίαι μας ἐπιτελοῦν τὴν θείαν ἀπο-
 στολὴν των καὶ ὑπηρετοῦν μὲ στοργὴν τοὺς
 λαοὺς των, διαπαιδαγωγοῦσαι καὶ φωτίζου-
 σαι αὐτοὺς μὲ τὸ ἀπλετον φῶς τῆς Ὀρθο-
 δοξίας, αἱ ζωογόνοι ἀκτίνες τοῦ ὁποίου θερ-
 μαίνουν τὴν καρδίαν, ὠριμάζουν τὴν σκέψιν,
 ἀνακαινίζουν τὰ ἔθνη μας καὶ δίδουν εἰς
 τὴν ζωὴν των πνευματικὸν βᾶθος.

Ἀλλὰ πέραν τούτων σήμερον ἐπιβάλ-
 λεται ἡ προβολὴ τῆς Ἁγίας Ὀρθοδοξίας
 μας εἰς παγκόσμιον κλίμακα, διότι μόνον
 αὕτη, ὡς μοναδικὴ ὑπερεθνικὴ πνευματικὴ
 ἀξία, δύναται νὰ φέρῃ πρὸς τὸν ἄνθρωπον
 καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἐν γένει μῆνυμα ἐλ-
 πίδος καὶ λυτρώσεως ἀπὸ τὸ ἄγχος καὶ τὴν
 ἀγωνίαν, μῆνυμα πραγματικῆς δικαιοσύνης
 καὶ ἀνυποκριτοῦ φιλίας, μῆνυμα εἰλικρινοῦς
 συνεργασίας καὶ γνησίας εἰρήνης, μῆνυμα
 ἀληθοῦς ἐλευθερίας καὶ εὐδοκίας μεταξὺ τῶν
 ἀνθρώπων.

Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν σκέψεων αὐτῶν, ὁ

ρόλος τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν μας,
 ὡς καὶ ὀλοκλήρου τῆς μιᾶς, ἁγίας, καθο-
 λικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλη-
 σίας, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Μεγάλην Ἐκκλη-
 σίαν τοῦ Χριστοῦ—τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν
 Πατριαρχεῖον—ἀποβαίνει τεράστιος. Ἀλλ'
 εἶναι αὐτονόητον, ὅτι ἄνευ ἀδιασπᾶστου συν-
 οχῆς καὶ ὠργανωμένης συνεργασίας τῶν ἐπὶ
 μέρους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δὲν εἶναι
 δυνατὴ ἢ προσήκουσα ἀξιοποίησις τῆς Ὀρ-
 θοδοξίας ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν
 εἶναι δυνατὴ ἢ πραγμάτωσις τῆς θείας ἀπο-
 στολῆς αὐτῆς ἐν τῷ κόσμῳ. Αἱ κρίσιμοι
 ἱστορικαὶ στιγμαί, τὰς ὁποίας διερχόμεθα,
 ἀπαιτοῦν τὴν ἄνευ ἀναβολῆς συνένωσιν τῶν
 ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων πνευματικῶν δυνά-
 μεων εἰς ἓν πνευματικὸν μέτωπον, τὸ ὁ-
 ποῖον καλεῖται νὰ δώσῃ μίαν ἐκπολιτιστικὴν
 μάχην, ἡ νικηφόρος ἐκβασίς τῆς ὁποίας θὰ
 εἶναι τὸ καλύτερον μνημεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ
 διαλαλῇ ἐς αἰεὶ τὰς ὑπηρεσίας καὶ τὴν δόξαν
 τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πιστεύομεν, Μακαριώτατε, ὅτι ἡ βρα-
 χεῖα αὕτη ἐπίσκεψίς Σας θὰ ἀποτελέσῃ πολύ-
 τιμον συμβολὴν εἰς τὴν περαιτέρω προα-
 γωγὴν τῶν ἀδελφικῶν δεσμῶν μεταξὺ τῶν
 δύο Ἐκκλησιῶν μας καὶ τῶν φιλικῶν σχέ-
 σεων μεταξὺ τῶν γενναίων λαῶν τῶν συμ-
 μάχων χωρῶν μας. Θέλω δὲ νὰ διαβεβαιώσω
 τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ὅτι ἀποδί-
 δομεν μεγίστην σημασίαν εἰς τὰς ἀμοιβαίας
 ἐπισκέψεις καὶ τὰς προσωπικὰς ἐπαφὰς με-
 ταξὺ τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων
 Ἐκκλησιῶν, διότι αὐταὶ προάγουν τὴν φι-
 λίαν καὶ τὴν συνεργασίαν. Μία παροιμία
 λέγει, ὅτι εἰς τὴν συνδέουσαν τὰς οἰκίας τῶν
 φίλων ὁδὸν δὲν πρέπει νὰ φύεται κανὲν χορ-
 ταράκι, ἀλλὰ νὰ εἶναι πεπατημένη ἐκ τῶν
 σιγῶν ἀμοιβαίων ἐπισκέψεων. Ὅσον ἀ-
 φορᾷ εἰς ἡμᾶς, δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν ποτὲ νὰ
 χορταριάσῃ ἡ ὁδὸς τῆς φιλίας μας. Εἰς
 ἐνδειξιν δὲ τῆς κατὰ Χριστὸν φιλίας καὶ
 τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν τρέφομεν
 πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Ὑμετέρας φιλιότητος
 Μακαριότητος καὶ πρὸς τὴν ἀδελφὴν Σερ-
 βικὴν Ἐκκλησίαν Σας προσφέρομεν τὸ ἀρ-
 χιερατικὸν τοῦτο ἐγκόλπιον, ὡς μικρὸν ἀνα-
 μνηστικὸν τῆς συναντήσεώς μας ταύτης.

Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, εὐχόμενος ὅπως
 πάντοτε εἴμεθα κατηρητισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ

νοὶ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ (Α' Κορ. 1,10), ἐγείρω τὸ ποτήριον ὑπὲρ τῆς υἰείας καὶ μακροημερεύσεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανοῦ καὶ τῶν συνοδῶν του, ὑπὲρ τῆς ἀκμῆς καὶ δόξης τῆς ἀδελφῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τῆς εὐημερίας τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἡρωικοῦ Γιουγκοσλαβικοῦ λαοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀκαταλύτου ἑλληνογιουγκοσλαβικῆς φιλίας καὶ συμμαχίας.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Γερμανὸς ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς :

«Μακαριώτατε,

Ἡ καρδιά μου ἵναι πεπληρωμένη χαρᾶς, διότι εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῶν Ἀθηρῶν καὶ εἰς τὸ φιλόξενον οἶκον Ὑμῶν. Καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς σημερινῆς δοξολογίας ἠσθανόμην πνευματικὸν τινα ἠλεκτρισμόν, ὃ ὁποῖος διέτρεχεν ὅλον τὸ εἶναί μου. Κάτι τι πνευματικὸν ὠμίλει ἐντός μου, ὅτι εὐρίσκομαι μεταξὺ ἀδελφῶν, ἐντός τῶν ὁποίων πάλλον αἰσθήματα ἀγάπης πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Σερβίας καὶ πρὸς τοὺς λαοὺς μας, ὅπως πάλλον ἐντός μου καὶ ἐντός τῶν ἀδελφῶν μου τὰ αὐτὰ αἰσθήματα ἀγάπης πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Ἑλλάδος καὶ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Τὰ αἰσθήματα αὐτά, τὰ ὁποῖα μὲ συνείχον σήμερον τὴν πρωΐαν, δὲν μὲ ἠπάτησαν, διότι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας ἠσθανόμην εἰς πᾶσαν συνάντησιν τόσον μετὰ τῶν ἀδελφῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν ἱερέων, ὅσον καὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων Σας, ὅτι ἕκαστος ἐξ αὐτῶν μοῦ λέγει: «εἴμεθα ἐν κατὰ πνεῦμα, εἴμεθα ἀδελφοί».

Καὶ τώρα κατὰ τὸ παρὸν δεῖπνον ἀγάπης ἔζησα συγκινητικὰς στιγμὰς, τὰς ὁποίας οὐδέποτε θὰ λησμονήσω. Οἱ εἰλικρινεῖς λόγοι τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος συνεκίνησαν βαθύτατα τὴν καρδίαν μου καὶ ὅλον τὸ εἶναί μου. Καὶ ἐὰν ἤθελον τώρα ὀμιλήσει περὶ τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν μας, τῶν λαῶν μας καὶ τῶν κρατῶν μας, φοβοῦμαι, ὅτι θὰ κατέστρεφον τὴν ἐντύπωσίν μου, τὴν ὁποίαν προῦξενήσατε διὰ τοῦ λόγου Σας. Δὲν ἔχω οὐδὲν νὰ προσθέσω ἢ ἀφαιρέσω ἀπὸ τὸν λόγον Σας. Τὸν δέχομαι ἐξ ὀλοκλήρου ὡς ἰδικόν μου. Τώρα ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς, ὅπως δεῖξωμεν ἐμπράκτως τὰ ὅσα

εὐηρεστήθητε νὰ ἐκφράσητε διὰ λόγων. Ἀπὸ ἡμᾶς ἐξαρτᾶται τώρα νὰ δεῖξωμεν πάντα ταῦτα διὰ τῶν ἔργων μας, νὰ συντελέσωμεν διὰ τῆς ἀμοιβαίας ἀνταλλαγῆς φοιτητῶν καὶ δι' ὄλης τῆς ἀμοιβαίας μας συνεργασίας ὅπως, ὡς πρὸ ὀλίγου εἶπεν ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, «οὐδὲν χορταράκι βλαστήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν μεταξὺ τῶν οἰκιῶν μας».

Εὐχαριστῶ βαθύτατα τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα διὰ τὴν μεγάλην ἐκτίμησιν, τὴν ὁποίαν εὐηρεστήθητε νὰ δεῖξητε πρὸς ἐμὲ καὶ τοὺς συνοδοὺς μου. Ἡ ἐκτίμησις αὕτη δὲν ἀναφέρεται μόνον πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ πρόκειται περὶ ἐκτιμήσεως ἀναφερομένης πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας, τοὺς λαοὺς μας καὶ τὴν προσφιλῆ μας πατρίδα Ὁμοσπονδιακὴν Λαϊκὴν Δημοκρατίαν τῆς Γιουγκοσλαβίας. Καὶ ὅταν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ φθάσωμεν εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους, θὰ προσευχηθῶμεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κυρίου ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς μακροημερεύσεως τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς προόδου ὅλων τῶν συνεργατῶν Σας, ὅλων τῶν πιστῶν Σας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Θὰ δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου, ὅπως ἡ ἀμοιβαία μας ἀγάπη εἶναι παγία καὶ αἰωνία, αἱ δὲ σχέσεις μας ἐς αἰεὶ φιλικαὶ καὶ ὠφέλιμοι διὰ τὸ Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν Ὁμοσπονδιακὴν Λαϊκὴν Δημοκρατίαν τῆς Γιουγκοσλαβίας.

Μὲ τὰς εὐχὰς αὐτὰς ἐγείρω τὸ ποτήριον ὑπὲρ τῆς υἰείας τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ὑπὲρ τῶν συνεργατῶν Σας, ὑπὲρ ἀπάντων τῶν πιστῶν Σας καὶ ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας καὶ προόδου τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος».

Οἱ Προκαθήμενοι τῶν δύο Ἐκκλησιῶν δὲν ἀπέβλεψαν εἰς ἐπίδειξιν μὲ τὰς προπόσεις των τῆς θεολογικῆς των καταρτίσεως ἢ τῆς ρητορικῆς των δεινότητος. Οὗτοι ἐπεδίωξαν νὰ διατυπώσουν εἰς ἀπλήν γλῶσσαν ὠρισμένας θεμελιώδους σημασίας σκέψεις, διαπνεομένας ὑπὸ ζώσης πίστεως καὶ ἀγάπης. Αἱ θερμαὶ των προπόσεις ἀποτελοῦν εἰλικρινῆ ἐκφρασιν καὶ τῶν πηγαίων ἀδελφικῶν αἰσθημάτων των.

Ἐπηκολούθησε μετὰ ταῦτα ἀνταλλαγὴ ἀναμνηστικῶν δώρων. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐχάρισεν εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ τοὺς συνοδευόντας αὐτὸν Ἀρχιερεῖς ἀνά ἓν ἀρχιερατικὸν ἐγκόλπιον, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἀκολουθίας ἀνά ἓνα σταυρόν. Ὁ Πατριάρχης προσέφερεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπόν μας ἓν ἐγκόλπιον, δύο βιβλία καὶ μερικὰ ἀντικείμενα

λαϊκῆς τέχνης, παρακαλέσας συνάμα αὐτὸν νὰ τὰ δεχθῆ ὡς σύμβολον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως, τὰς ὁποίας τρέφουν πρὸς τὸ πρόσωπόν του καὶ πρὸς τὴν ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, 14ην Ἀπριλίου, ὁ Μακ. Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Γερμανός, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Ἀχαΐας κ. Παντελεήμονος, τοῦ Ἀρχιεπισκοπάρχου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πανοσιολ. ἀρχιμανδριτοῦ κ. Δαμασκηνοῦ καὶ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κ. Ν. Καρμίρη, ἐπεσκέφθη μετὰ τῆς ἀκολουθίας του τὴν Ἀκρόπολιν, ὅπου ἐθαύμασε τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀθάνατα ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἔργον τοῦ ἑλληνικοῦ καλλιτεχνικοῦ πνεύματος καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν νίκην τοῦ ἐλευθέρου ἀνθρώπου.

Ἀκολούθως ὁ Πατριάρχης ἐπεσκέφθη τὸ ἔξοχον Βυζαντινὸν Μουσεῖον καὶ τὴν ἱστορικὴν μονὴν Δαφνίου.

Εἰς τὰς 13.30' ὁ ἐν Ἀθήναις Γιουγκοσλάβος πρέσβυς κ. Μίλκοβιτς παρέθεσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἐπίσημον πρόγευμα πρὸς τιμὴν τοῦ Πατριάρχου Σερβίας καὶ τῆς ἀκολουθίας του. Εἰς τὸ πρόγευμα παρεκάθησαν, πλὴν τῶν μελῶν τῆς ἀντιπροσωπείας, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτος, ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ Βασιλικὸς ἐπίτροπος παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἰ. Καρμίρης καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Διευθύνσεως Ἐκκλησιῶν παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐξωτερικῶν κ. Καψαμπέλης.

Τὴν 4ην ἀπογευματινὴν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Θεοκλήτος ἔδωκεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς δεξιῶσιν πρὸς τιμὴν τοῦ Πατριάρχου κ. Γερμανοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν προσῆλθον τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, οἱ βοηθοὶ ἐπίσκοποι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ὀρθοσκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κ. Β. Ἰωαννίδης καὶ ὁ Γιουγκοσλάβος πρέσβυς κ. Μίλκοβιτς.

Πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ. Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης κ. Γερμανός εὐχαριστεῖ μετὰ συγκίνησιν τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπόν μας διὰ τὴν θερμὴν φιλοξενίαν καὶ τὰς δαφιλεῖς ἀδελφικὰς περιποιήσεις, αἱ ὁποῖαι ὑπερέβησαν πᾶσαν προσδοκίαν. Τὴν 17.30' ἀπογευματινὴν ἡ ἀντιπροσωπεία, — ἀφοῦ προσηυχῆθη καὶ ἔφαλε σερβιστὶ τὸ «Εὐλόγητός εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν...» εἰς τὸ παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου παρεκλήσιον τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου, τοῦθ' ὅπερ συνεκίνησε πάντας τοὺς παρισταμένους —, ἀναχωρεῖ ἀεροπορικῶς διὰ τὸ Κάϊρον, προπεμφθεῖσα εἰς τὸ

ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, ἀπάντων τῶν Συνοδικῶν, τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Καθηγητοῦ κ. Ἰ. Καρμίρη, τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ὀρθοσκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Ὀρθοσκευμάτων καὶ Παιδείας κ. Β. Ἰωαννίδου, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Διευθύνσεως Ἐκκλησιῶν παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐξωτερικῶν κ. Καψαμπέλη καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις Γιουγκοσλάβου πρεσβευτοῦ κ. Μίλκοβιτς.

Ὁ Πατριάρχης Σερβίας κ. Γερμανός καὶ ἡ ἀκολουθία του ἔτυχον θερμῆς ἀδελφικῆς ὑποδοχῆς. Κατὰ τὴν βραχεῖαν εἰς Ἀθήνας παραμονὴν των ἠσθάνθησαν τὴν εἰλικρίνειαν τῆς ἑλληνικῆς καρδίας καὶ ψυχῆς, ἡ ὁποία πάντοτε ὑποδέχεται ἐγκαρδίως τοὺς ὁμοδόξους ἀδελφούς τῆς φίλης καὶ συμμάχου Γιουγκοσλαβίας, μετὰ τοὺς ὁποίους τὴν συνδέουν κοινὴ πίστις, κοινὰ ἰδανικὰ καὶ κοινοὶ ἀγῶνες ὑπὲρ πίστεως καὶ πατριδος ἢ, ὅπως λέγει ὁ Σερβικὸς λαός, «ὑπὲρ τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ τῆς χρυσοῦς ἐλευθερίας». Ἡ μετατροπὴ τῆς ἐπισκέψεως εἰς μεγαλειώδη ἐκδήλωσιν ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης ὀφείλεται πρωτίστως εἰς τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν θερμότητα τῶν αἰσθημάτων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Θεοκλήτου, ἡ φωτεινὴ προσωπικότης τοῦ ὁποίου κατεγοήτευσε τὸν Μακ. Πατριάρχην κ. Γερμανὸν καὶ τὴν ἀκολουθίαν του.

Παρὰ τὴν βραχύτητά της, ἡ συνάντησις αὐτῆ τῶν σεπτῶν Προκαθημένων τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν θὰ παραμείνῃ ἱστορικὴ καὶ θὰ προαγάγῃ περαιτέρω τὴν φιλίαν καὶ τὴν συνεργασίαν μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Σερβίας καὶ Ἑλλάδος. Ἐπίσης ἔδειξεν, ὅτι ὁ Μέγας Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέδειξεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πατριάρχου κ. Γερμανοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Θεοκλήτου σοφοὺς Ποιμένας, ἐκπληρωθέντων ἐν προκειμένῳ τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ: «Καὶ δώσω ὑμῖν ποιμένας κατὰ τὴν καρδίαν μου, καὶ ποιμανοῦσιν ὑμᾶς ποιμαίνοντες μετ' ἐπιστήμης» (Ἱερ. γ', 15).

Τ. Κ.

«Τοῦτο τὸ κήρυγμα παρσιληφνῖα καὶ ταύτην τὴν πίστιν ἡ Ἐκκλησία, καίπερ ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ διεσπαρμένη, ἐπιμελῶς φυλάσσει, ὡς ἐν αὐτῷ οἴκῳ οἴκουσα. Καὶ ὁμοίως πιστεύει τοῦτοις, ὡς μίαν ψυχὴν καὶ τὴν αὐτὴν ἔχουσα καρδίαν».

(Εἰρηναῖος)

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι ἡ εὐτυχῆς ἀναγγελία τῆς λυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς «συνωδινούσης Κτίσεως».

Δι' αὐτοῦ ἐπέλαμψε ἡ ἀπόλυτος ζωὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι τόσον διάφορος πρὸς τὴν ἐπιγείαν ζωὴν, ὅπου τὰ πάντα διεξάγονται ἐν τῷ χρόνῳ καὶ ἐν τῷ χώρῳ.

Δι' αὐτοῦ δὲ κατέστη δυνατὴ ἡ αἰωνία ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Διότι ὁ Χριστός, ἐνανθρωπήσας, ἔφερεν τὸ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἠναλώθησαν καὶ ἀπετεφρώθησαν ὄλαι αἱ φαντασμαγορίαι τῆς πλάνης. Καὶ διὰ τοῦ ζωοποιοῦ Του Σταυροῦ κατενίκησε τὰς θανατηφόρους δυνάμεις τοῦ κόσμου καὶ ἐξεμηδένισε διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεώς Του τὴν τραγωδίαν τοῦ θανάτου.

Καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ὑπεροχώτερον καὶ οὐδὲν ἀληθῶς τὸ κατανοκτικώτερον ἀπὸ τοὺς ὑψηλῆς ἐμπνεύσεως ὕμνους πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ, οἱ ὁποῖοι, συμπεριλαμβανόμενοι ἐν τῷ Τριωδίῳ, ψάλλονται ἢ ἀναγιγνώσκονται κατ' αὐτὰς εἰς τοὺς ἀγίους ναοὺς.

Διὰ τούτων ἡ θεόπνευστος σοφία τῶν ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, μετουσίωσεν ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ εἰς ζῶσαν αἴσθησιν καὶ εἰς βαθύτατα συγκινοῦν συναίσθημα τὰ ὑψηλὰ δόγματα καὶ τὴν μυστικὴν οὐσίαν τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας.

Ἴδου δὲ ἐλάχιστοι ἀπὸ τοὺς θεσπεσίους αὐτοὺς ὕμνους, τοὺς ὁποίους συνέθεσεν ἡ θεοκίνητος καὶ μυσταγωγὸς γλῶσσα τῶν ἐξόχων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ὑμνοδῶν.

«Χαίροις ὁ Σταυρὸς ὁ τριμερῆς καὶ θεῖος, ἐν ᾧ ὁ εἷς τῆς Τριάδος σάρκα φορέσας ἐπάγη, λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐμπαγέντας εἰς βυθοὺς ἀσεβείας».

«Ἐύλω τοῦ Σταυροῦ τὴν φλόγα ἐμάρανας τῆς ἁμαρτίας, Χριστέ, καὶ ὕψωσας ἡμᾶς πεσόντας εἰς βάραθρα τῆ ἀννρώσει Σου. Νεκρωθεὶς δὲ καὶ ἐν τάφῳ ὑπνώσας ἀνέστησας νεκρούς, θεώσας τὸν ἄνθρωπον».

«Ἦπλωσας ἐπὶ Σταυροῦ, Χριστέ, παλάμας, τὸ ἀνθρώπινον ἐπισυνάγων ἐπὶ τὴν Σὴν ἐπίγνωσιν. Καὶ λόγῃ τὴν πλευρὰν κεντηθῆναι κατεδέξω, ἀναβλύσας ἡμῖν πηγὴν φωτισμοῦ».

«Φαιδρύνου, φωτίζου ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ τοῦ Σταυροῦ ταῖς ἀκτίσι, δι' ὧν τὸ ἄχρονον καὶ ἀνώλεθρον φῶς ἐξήστραψε καὶ τοῦ Ἄδου ἐκενώθη τὸ ἀφεγγές βασιλείου».

* *

Ἄλλὰ τί πρῶτον καὶ ὕστατον ν' ἀναφέρωμεν, ἐξ ὧν ὁ ἔνθεος χορὸς τῶν Πατερικῶν ὕμνογράφων ἐμελώδησεν;

Δι' αὐτῶν κατανύσσεται ἡ ψυχὴ. Νεοῦται ἡ διάνοια. Καρποφορεῖται ὁ στάχυς τῆς εὐσεβείας. Καὶ ἐπομβρίζονται αἱ καρδίαι τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν κατάνυξιν, εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ φορικτοῦ καὶ λυτρωτικοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου. Καὶ ὄχι μόνον δημιουργεῖται ἐν ἡμῖν ἡ ἔφεσις τῆς θείας ζωῆς, ἀλλ' αἰσθανόμεθα καὶ ἑαυτοὺς ἀρρήκτως ἠνωμένους πρὸς τὴν θεότητα, καθ' ὅσον «Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἔπαθεν» (Πετρ. Ι. 21).

Τοιοτοτρόπως οἱ ἅγιοι ναοὶ τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Ἐκκλησίας δὲν ἀποβαίνουν μόνον ἀληθεῖς οἴκοι τοῦ Θεοῦ, εἰς οὓς λαμπρῶς ὑμνολογεῖται τὸ τρισάγιον ὄνομά του. Ἄλλὰ καὶ κολυμβύθρα τῆς ἠθικῆς ἀναγεννήσεως τοῦ λαοῦ. Καθ' ὅσον διδάσκεται οὗτος, ὅτι ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀπὸ τὰς ὁδύνας καὶ εἰς τὴν λύτρωσιν.

ΘΕΟΔ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΞΑΚΟΣΙΟΣΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΩΣ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ

Η ΔΙΣΜΑΤΙΚΗ ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ ΚΑΙ Η ΕΝ ΑΥΤΗ ΚΟΣΜΗΤΙΚΗ ΦΡΑΣΕΟΛΟΓΙΑ

Β'

Ἡ ἐν χρήσει Ἀσματική ἱερά Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου εὐρίσκεται εἰς τὸ Τριφύδιον τετυπωμένη¹², ἔργον τυγχάνουσα τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Φιλοθέου, ἀλλὰ ὁ ἐν αὐτῇ Κανὼν, κατὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Τριφδίου, «ἔστι ποίημα Γεωργίου», περὶ τοῦ ὁποίου ἐλλείπουσι σχετικαὶ εἰδήσεις.

Ὡς ἅπαντες οἱ τὰς ἱεράς Ἀκολουθίας συγγράψαντες ἐπιδιώκουσιν ἵνα δι' ἐγκωμιαστικῶν λέξεων καὶ φράσεων ἐπαινέσωσι τοὺς ἁγίους ὧν τὰς Ἀκολουθίας ἐποίησαν, οὕτω πως καὶ ὁ πατριάρχης Φιλοθέος ὁ Κόκκινος καὶ ὁ ποιητὴς τοῦ Κανόνος Γεώργιος χρησιμοποιοῦσι ποικιλίαν ἐγκωμιαστικῶν λέξεων καὶ ἐκφράσεων ἵνα δεόντως ἐξάρωσι τὸν τε βίον καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἁγίου Γρηγορίου. Δύναται μάλιστα νὰ σημειωθῇ καὶ τὸ ὅτι ὁ ἀνωτέρω ἀναφερθεὶς «Λόγος ἐγκωμιαστικός..» τοῦ πατριάρχου Φιλοθέου καὶ ἡ Ἀκολουθία βαίνουσι ἐνιαχοῦ παραλλήλως εἰς λέξεις καὶ φράσεις ἐπαινετικάς, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς συγκρίσεως καὶ ἄλλων μὲν λέξεων τοῦ «Λόγου ἐγκωμιαστικοῦ» καὶ μάλιστα τῆς ἐξῆς περικοπῆς, ἐκ τοῦ τέλους τοῦ λόγου εἰλημμένης καὶ τῶν κατωτέρω καταχωριζομένων φράσεων καὶ λέξεων τῆς Ἀκολουθίας: «Σὺ δ', ὦ τρισολβία καὶ σεπτὴ τῶ ὄντι καὶ περιπόθητε κεφαλὴ, τὸ τῆς ἡσυχίας κράτος, ἡ δόξα τῶν μοναζόντων, τὸ κοινὸν τῶν θεολόγων καὶ πατέρων καὶ διδασκάλων καλλώπισμα, τῶν ἀποστόλων ὁ συναγωνιστής, ὁ τῶν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων ἀναίμακτος ζηλωτὴς καὶ στεφανίτης καὶ λόγοις καὶ πράγμασι, καὶ τῆς εὐσεβείας ἀθλητὴς καὶ στρατηγὸς καὶ ὑπέρμαχος, ὁ τῶν θείων δογμάτων ὑψηλὸς ἐξηγητὴς καὶ διδάσκαλος, ὁ τῆς ἀθέου καὶ πολυθέου ταυτησὶ τῶν παντοδαπῶν αἱρέσεων πλάνης ἀναιρέτης ὀξύτατος, ὁ τῆς κοινῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ προστάτης καὶ φύλαξ καὶ ῥύστης καὶ σωτὴρ μετὰ τὸν πρῶτον καὶ μόνον Σωτῆρα· καλῶ δέ σε καὶ στόμα καὶ γλῶτταν καὶ ψυχὴν ταύτης καὶ νοῦν.... καὶ λόγων παντοδαπῶν ἐστίαν, καὶ θαυμαστῶν χαρίτων φορᾶν, καὶ ἄκρον ἀρετῆς παιδευτήν, γνώμονά τε θεολογίας καὶ κανόνα δογμάτων, καὶ φιλοτιμίαν ἐξαιρέτην Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, καὶ κοινὸν τινα κόσμον τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, καὶ πᾶν εἶ τι θεῖον καὶ ὑψηλὸν καὶ σεβάσιμον»¹³.

Ἡ κοσμητικὴ ἢ ἐγκωμιαστικὴ αὕτη φρασεολογία ἐν τῇ εἰρημένῃ Ἀκολουθίᾳ, συγκρινομένη πρὸς τὸ σχετικὸν αὐτῆς μῆκος, δὲν εἶναι

μικρὰ εἰς μέγεθος οὔτε δὲ καὶ πενιχρὰ εἰς τὴν ποιότητα. Εἶναι ἀνταξία τοῦ ὑμνουμένου θεοῦ ἱεράρχου, περὶ τοῦ ὁποίου ἐπιγραμματικῶς ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νεῖλος (1379-1388) εἰς «Ἐγκώμιον» περὶ αὐτοῦ ἔγραψε ταῦτα: «ᾧ πολλὰ μὲν τοῖς ἀσκητικοῖς ἐνιδρώσας πόνοις, πολλὰ δὲ τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας καμάτοις, οὐ δύο καὶ τρισὶν ἔτεσιν, ἀλλὰ βίον ὅλον ἐνηθληκῶς, καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς ἄθλους ἡμῖν οὐκ εὐσεβείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρείας καὶ καρτερίας παράδειγμα καλὸν καταλελοιπῶς, καὶ μέτρα λόγου καὶ σιωπῆς μετὰ τῶν ἄλλων καλῶν εἰδῶς...»¹⁴.

Ἀνθολογηθεῖσα ἢ κοσμητικὴ αὕτη φρασεολογία, καὶ κατ' ἀλφάβητον καταχωρισθεῖσα, ἔχει ὡς ἔπεται, ἀνερχομένη εἰς δώδεκα δεκάδας λέξεων καὶ φράσεων.

Ἄγγελος ἐπὶ γῆς τῶν ἀπορρήτων τὰ θεῖα τοῖς βροτοῖς ἐξαγγέλλων. Οἶκος.

Ἀγιώτατος πατήρ. Δοξαστικὸν Ἐσπερινοῦ.

Ἀκτίστου θεότητος ἄγγελος. Οἶκος.

Ἀληθῆς ἱεράρχης. Κάθισμα μετὰ τὴν Γ' ὄδῃν τοῦ Κανόνος.

Ἄξιος λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ. Γ' τροπάριον Αἴνων.

Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ μαθητῆς. Δοξαστικὸν Ἐσπερινοῦ.

Ἀστὴρ φαεινὸς τὴν κτίσιν πᾶσαν καταλαμπρύνας. Α' τροπάριον Ἐσπερινοῦ.

Βάθος δυσθεώρητον τὴν ἐνέργειαν εἰπών. Οἶκος.

Γυκύτατος ἥλιος. Β' τροπάριον Δ' ὄδῃς τοῦ Κανόνος.

Διδάσκαλος. Ἀπολυτίκιον.

Διδασκάλων ἀκρότης. Ἐξαποστειλάριον.

Ἐκκλησίας ἄμαχος πρόμαχος. Β' τροπάριον Η' ὄδῃς τοῦ Κανόνος.

Ἐκκλησίας διδάσκαλος. Γ' τροπάριον Ἐσπερινοῦ.

Ἐκκλησίας ὁ πρόμαχος. Β' τροπάριον Α' ὄδῃς τοῦ Κανόνος.

Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα. Ἀπολυτίκιον.

Ἐνδοξος. Γ' τροπάριον Θ' ὄδῃς τοῦ Κανόνος καὶ Γ' τροπάριον Η' ὄδῃς τοῦ Κανόνος.

12. Τριφύδιον κατανοκτικόν, Ἐκδοσις Μιχαήλ Σαλιβέρου, Ἀθήναι, σελ. 183-189.

13. Migne (Ἑλληνικὴ Πατρολογία) τόμος 151, στήλ. 655-656.

14. Migne, ἐνθ' ἀνωτέρω, στήλ. 678.

Ἐσοπτρον Θεοῦ. Α' τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Εὐσεβείας ὑπέρμαχος καὶ τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλος. Β' τροπάριον Ἐσπερινοῦ.

Ἥλιος ἀνέσπερος πάντας ἐποπτεύων πρεσβείαις. Β' τροπάριον Δ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Ἡσυχίας σκῆνωμα. Ἐξαποστειλάριον.

Θαυματουργός. Ἀπολυτίκιον.

Θεία λύρα τοῦ Πνεύματος. Β' τροπάριον ΣΤ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Θεῖος. Γ' τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Θεολογίας ἡ σάλπιγξ. Α' τροπάριον Ἐσπερινοῦ.

Θεολογίας λαμπρὰ σάλπιγξ. Κοντάκιον.

Θεολόγος γλωσσα. Β' τροπάριον ΣΤ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Θεολόγος δεύτερος [πρώτου ὄντος τοῦ Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ]. Γ' τροπάριον Δ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Θεολόγων τὸ στόμα. Ἐξαποστειλάριον.

Θεολόγων ὑπέρμαχος ἀπροσμάχητος. Ἀπολυτίκιον.

Θεορρήμων. Οἶκος.— Κοντάκιον.

Θεοφόρος. Δοξαστικὸν Ἐσπερινοῦ.

Θεόφρων. Γ' τροπάριον ΣΤ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Θεραπευτῆς τῶν νόσων τῶν ἀνθρώπων. Ἐξαποστειλάριον.

Θερμὸς τῆς πίστεως προστάτης. Β' τροπάριον Ἐσπερινοῦ.

Θεσσαλονίκης ὁ πρόεδρος. Β' τροπάριον ΣΤ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος. — Α' τροπάριον Η' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος. — Γ' τροπάριον Η' ᾠδῆς.

Θεσσαλονίκης τὸ καύχημα. Ἀπολυτίκιον.

Θεσσαλονίκης τὸ κλέος. Γ' τροπάριον Ἐσπερινοῦ.

Θετταλίας τὸ θαῦμα. Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίχων.— Γίνεται μνεῖα τῆς Θετταλίας, καθ' ὅσον οἱ Ἱεράρχαι Θεσσαλονίκης προσφωνοῦνται «ὑπέρτιμοι καὶ ἔξαρχοι πάσης Θετταλίας».

Θεωρίας ἀκρότης. Ἐξαποστειλάριον.

Ἱεράρχης. Α' τροπάριον Ε' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος. — Β' τροπάριον Ζ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος καὶ Γ' τροπάριον Αἰνῶν.

Ἱεραρχῶν καλλονή. Α' τροπάριον Η' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Καύχημα καὶ στήριγμα μέγιστον τῶν ὀρθοδόξων. Γ' τροπάριον Δ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Κήρυξ τῆς χάριτος. Ἀπολυτίκιον.— Κοντάκιον. — Οἶκος.

Κοινὸς διδάσκαλος. Γ' τροπάριον Ε' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Κόσμος τοῦ τάγματος [τῶν] Ἱεραρχῶν. Β' τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Κρατὴρ τοῦ νέκταρος πάροχος. Οἶκος.

Κτιστῆς καὶ μωρᾶς [νοητέον Θεότητος] ἔλεγχος. Οἶκος.

Λαμπρῶς ἠγλαϊσμένος τῇ δόξῃ τῆς Ἱεραρχίας. Α' τροπάριον Η' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Λίθος μέγιστος [ὅστις πᾶσαν τὴν δύναμιν τῶν αἰρετικῶν ὡς ἰστὸν τῆς ἀράχνης διεσκόρπισε]. Β' τροπάριον Ζ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Λύρα παναρμόνιος τοῦ Πνεύματος. Β' τροπάριον Ἐσπερινοῦ.

Μάκαρ. Β' τροπάριον Γ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος. — Γ' τροπάριον Δ' ᾠδῆς. — Β' καὶ Γ' τροπάριον Αἰνῶν.

Μέγας. Β' τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Μέγας Καθηγεμῶν καὶ διδάσκαλος. Β' τροπάριον Ἐσπερινοῦ.

Μέγας καὶ ἀξιάγαστος. Β' τροπάριον Ἐσπερινοῦ.

Μέγα τῆς οἰκουμένης ἀγλάισμα. Α' τροπάριον Ἐσπερινοῦ.

Μέγα τῶν μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα. Γ' τροπάριον Ἐσπερινοῦ.

Μοναστῶν ἡ καλλονή. Ἀπολυτίκιον.

Οἶκος τῆς ἀγίας Τριάδος λαμπρότατος. Α' τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Ὅλος γεγωνῶς σοφίας τῆς κρείττονος ἔμπλεως. Γ' τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Ὅλος ἔμπλεως θείου Πνεύματος. Β' τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Ὅμοιος καὶ ὁμότροπος τοῖς θεολόγοις. Α' τροπάριον Η' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Ὅμοτροπος καὶ σύμφρων [τοῦ συνωνυμοῦντος αὐτῷ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου]. Γ' τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Ὀπλοθήκη θείων δογμάτων σεπτῇ. Γ' τροπάριον Ε' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Ὀρθοδοξίας ὁ φωστήρ. Ἀπολυτίκιον.

Ὀσῖος τρισμάκαρ. Δοξαστικὸν Ἐσπερινοῦ.

Οὐρανομύστης τῆς Τριάδος. Γ' τροπάριον Ἐσπερινοῦ.

Πανάριστος ποιμὴν Θεσσαλονίκης. Β' τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Πάνσοφος. Β' τροπάριον Ε' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος. — Α' τροπάριον Η' ᾠδῆς.

Πατέρων καύχημα. Ἐξαποστειλάριον.

Πατήρ. Γ' τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος. — Κοντάκιον. — Γ' τροπάριον ΣΤ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.— Ἐξαποστειλάριον.

Πατὴρ ἡμῶν. Δοξαστικὸν Ἐσπερινοῦ.

Πατὴρ σοφός. Α' τροπάριον Δ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Πέλαγος τὸ τοῦ λόγου. Ἐξαποστειλάριον.

Πηγὴ ἡ βρούσα ἰαμάτων νάματα πιστοῖς. Β' τροπάριον Ἐσπερινοῦ.

Πνευματορρήτωρ θεῖος [Γρηγόριος]. Α' τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Πνεύματος τέμενος. Ἐξαποστειλάριον.

Ποιμὴν ἀγαθός. Γ' τροπάριον Δ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Η ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΤΕΡΙΚΗΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑΝ

Τὸ κέντρον καὶ ὁ ἄξων, πέριξ τῶν ὁποίων περιστρέφεται ἡ ὅλη λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι, ἄνευ ἀμφιβολίας, ἡ Θεία Εὐχαριστία. Καθότι ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἀνακεφαλαιοῦται ἅπαν τὸ μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας καὶ βιοῦται τὸ ὄλον θαῦμα τῆς ἐν Χριστῷ Ἀπολυτρώσεως¹. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, ὁ κληρικὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἱερωτέραν στιγμὴν τῆς Θείας Λειτουργίας ἀναγινώσκει τὴν λεγομένην «ἀνάμνησιν», καθ' ἣν ποιεῖ ἱστορικὴν ἀναδρομὴν εἰς τὴν ὅλην ἐπίγειον ζωὴν τοῦ Κυρίου καὶ μεταφέρει μυστικῶς τῷ τρόπῳ ἑαυτὸν καὶ τοὺς πιστοὺς εἰς τὰς κοσμοσωτηρίους ἡμέρας τῆς Προδοσίας, τῆς Σταυρώσεως, τῆς Τριημέρου Ταφῆς, τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως καὶ τῆς μεγαλειώδους Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος².

1. Πρβλ. Θεοδ. Στουδίτου Ἀντιρρητικὸς πρῶτος κατὰ εἰκονομάχων 10. Migne 93. 440. Καβάσιλα, Ἑρμηνεία τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐν Migne τ. 150 στ. 425. Πρβλ. ἐπίσης περὶ τῆς λειτουργικῆς θεολογίας τοῦ Ν. Καβάσιλα τὸ ἐσχάτως ἐκδοθὲν τῆς μόλις ἀποθανούσης διαπρεποῦς Ρωσίδος, Myrrha Lot - Borodine, «Un Maître de la spiritualité byzantine au XIV siècle, Nicolas Cabasilas», Paris, 1958.

2. Πρβλ. Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, παρὰ Ἱ. Καμίρη,

Ἐξυπακούεται ἐπομένως ὅτι ἡ σύναξις καὶ ἡ παρουσία τῶν πιστῶν «ἐπὶ τὸ αὐτὸ» κατὰ τὴν ὥραιαν ἔκφρασιν τοῦ ἱεροῦ Ἰγνατίου (ἀρχαῖ 2ου αἰῶνος)³, τουτέστιν ἡ συγκέντρωσις τῶν πιστῶν ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ ἔνθα τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία, ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν, δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται τὸ πλῆρωμα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καὶ ἡ «κοινωνία»⁴ ἡ οὐσιαστικὴ μετὰ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου⁵.

«Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας», τόμ. 1, σελ. 206-207.

3. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐφεσίους, 13 παρὰ J. Quasten. «Monumenta eucharistica et liturgica vetustissima», Bonn 1937, VII, 335.

4. Α'. Κορινθ. 10, 16-17. Πρβλ. καὶ Ἱ. Δαμασκηνοῦ, Ἑρμ. εἰς τὸ Ματθ. 26, 28. 96, 1409 C.

5. Πρβλ. Μ. Σιώτη, Θεία Εὐχαριστία, Αἱ περὶ τῆς Θείας Εὐχαριστίας πληροφορίες τῆς Κ.Δ. ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἑρμηνείας, Ἀνάπτυον ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Τόμ. Β') Θεσσαλονίκη, 1957, σελ. 24. Ἡ μελέτη αὕτη ἀποτελεῖ καθ' ἡμᾶς κλασσικὸν λαμπρὸν παράδειγμα γνησίας Ὁρθοδόξου λειτουργικῆς θεολογίας, βασιζομένης ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατερικῆς σκέψεως. (Πρβλ. φερ' εἰπεῖν τὰ κεφάλαια τὰ περιστρεφόμενα περὶ τὴν Θ. Εὐχαριστίαν ὡς θυσίαν). Ἄρθρον ὑπὸ τὸ ἴδιον πνεῦμα τῆς

Κανόνος.

Ποιμὴν ὁ καλὸς. Δοξαστικὸν Ἑσπερινοῦ.
Ποίμνης ἄγρυπνος φύλαξ. Γ' τροπάριον Δ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Ποταμὸς τῆς σοφίας. Α' τροπάριον Ἑσπερινοῦ.

Πρακτικὸς γεωργὸς [προσενεγκὼν τῷ Θεῷ ἑκατοστεύοντα στάχυν]. Β' τροπάριον Αἰῶν. Πρακτικὸς ἐκ τῆς ἀσκητικῆς φιλολογίας («πράξις καὶ θεωρία»).

Πράξει καὶ θεωρίᾳ διαλάμπων. Γ' τροπάριον Ἑσπερινοῦ.

Πράξεως ὄργανον. Ἑξαποστειλάριον.

Πρᾶος [οἰκῶν τὴν γῆν τῶν πραέων]. Α' τροπάριον Αἰῶν.

Πυρίπνουν στόμα τῆς χάριτος. Α' τροπάριον Ἑσπερινοῦ.

Σάλπιγξ τρανώς κηρύξασα Θεοῦ μυστήρια. Β' τροπάριον ΣΤ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Σεπτὸν τοῦ Πνεύματος δοχεῖον. Α' τροπάριον Ἑσπερινοῦ.

Σοφίας ἱερὸν καὶ θεῖον ὄργανον. Κοντάκιον.

Σοφίας ὁ οἶκος. Ἑξαποστειλάριον.

Σόφος. Γ' τροπάριον Γ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος. — Κάθισμα μετὰ τὴν Γ' ᾠδῆν. — Γ' τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Σοφὸς θεολόγος ἱερός. Γ' τροπάριον Ε' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Στερρὸς ἀθλητῆς. Γ' τροπάριον Αἰῶν.

Στερρὸς ἀσκητῆς. Γ' τροπάριον Αἰῶν.

Στήλη ἱερὰ ὀρθοδοξίας. Γ' τροπάριον

Ε' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Στύλος τῆς Ἐκκλησίας. Κάθισμα μετὰ τὴν Γ' ᾠδῆν τοῦ Κανόνος.

Στύλος τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀκράδαντος. Α' τροπάριον Ἑσπερινοῦ.

Στύλος τῆς πίστεως. Β' τροπάριον Α' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Στύλος τοῦ πυρὸς τοὺς τῆς πίστεως ἐχθροὺς καταφλέξας. Γ' τροπάριον ΣΤ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Σύσκηνος συμμέτοχος Ἀποστόλων ὁμότροπος. Γ' τροπάριον Ε' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων. Δοξαστικὸν Ἑσπερινοῦ.

Τροπαιοφόρος νικητῆς. Κάθισμα μετὰ τὴν Γ' ᾠδῆν τοῦ Κανόνος.

Υπόπτερος ἀεροβάτης. Β' τροπάριον Θ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος.

Υψος ἀνεπίβατον τὴν Θεοῦ φύσιν τρανών. Οἶκος.

Φίλος γνήσιος [τοῦ Θεοῦ]. Γ' τροπάριον Αἰῶν.

Φωστῆρ ὁ δείξας τὸν ἥλιον. Οἶκος. Φωτὸς λαμπρὸς κήρυξ ὄντως μέγας. Στίχοι μετὰ τὸ Συναξάριον.

Φωτὸς ὁ λύχνος. Α' τροπάριον Ἑσπερινοῦ. Φωτὸς τοῦ θεοῦ ὁ κήρυξ. Γ' τροπάριον Ἑσπερινοῦ.

Χρυσαιγίζουσα γλῶσσα. Β' τροπάριον Ἑσπερινοῦ.

† Ὁ Θαυμακοῦ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Παρά ταῦτα θά ἔδει νά ὑπογραμμισθῆ τὸ γεγονός, καθ' ὃ ἡ Θεία Εὐχαριστία ἔχει ἔτι βαθύτερον θεολογικὸν νόημα καὶ πλουσιωτέραν δογματικὴν ἔννοιαν. Διότι ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος οἱ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ λαοῦ προσφερόμενοι, μεταβάλλονται καὶ μεταποιοῦνται εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Πανάχραντον Σῶμα καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Πανακήρατον Αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ὡ μυστήριον πάντων μυστηρίων ἱερῶτατον...» ἀναφωνεῖ ὁ κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα ἀκμάσας Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γεννάδιος, ἀναφερόμενος εἰς τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας⁶. Καὶ ὀρθῶς. Διότι ὅλη ἡ Ἁγία Τριάς συνεργεῖ καὶ ἐπενεργεῖ ἐν τῇ τελέσει καὶ τελειώσει τοῦ μυστηρίου τούτου. Ὁ ἱερεὺς, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἰκετεύει τὸν Θεὸν Πατέρα, ἵνα καταπέμψῃ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ἵνα μεταβῆ τὰ ὑλικά στοιχεῖα τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου εἰς Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Τὸ ὅλον Ὁρθόδοξον δόγμα περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος διδάσκειται καὶ διακηρύσσεται ἐν τῇ Θείᾳ Εὐχαριστίᾳ. Ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει ἡ μεταβολὴ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου καθίσταται ὀντολογικὴ πραγματικότητα, μὴ ἐπιδεχόμενη οὐδεμίαν ἀμφισβήτησιν. Διὸ καὶ ὁ Εὐτύχιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (6ος αἰὼν) μετ' ἀκραδάντου πεποιθήσεως γράφει: «Ἐν αὐτῷ γὰρ τῷ Κυριακῷ σώματι κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ σωματικῶς, ὅπερ ἐστὶν οὐσιωδῶς...»⁷.

Ἄλλ' ἡ Θεία Εὐχαριστία δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἀντικειμενικὴν πραγματικότητα, ἥτις καθίσταται προσειτή διὰ θεολογικῆς ἐνοράσεως καὶ ἐσωτερικῆς διαισθησεως. Ἀποβαίνει ἐν ταύτῃ ὑποκειμενικὸν βίωμα, θεία καὶ μυστικὴ «συνανάκρασις» κατὰ τὸν Θεοφύλακτον (11ος αἰὼν) τοῦ ἀνθρωπίνου μετὰ τοῦ Θεοῦ «ὥστε εἶναι τὸν Θεὸν ἐν ἡμῖν καὶ ἡμᾶς ἐν τῷ Θεῷ»⁸. Οὕτω διὰ τοὺς Ἕλληνας Πατέρας ἡ Θεία Εὐχαριστία θεωρεῖται ταυτοχρόνως καὶ ὑπὸ τὸ φῶς μιᾶς ὑγιοῦς Χριστιανικῆς ἀνθρωπολογίας. Διὸ καὶ ὁ Κύριλλος ὁ Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων (4ος αἰὼν) ἀδιστάκτως τονίζει ὅτι διὰ τῆς Θείας Εὐχαριστίας καθιστάμεθα «σύσσωμοι καὶ σὺνάμιοι» Χριστοῦ, γενόμεθα «Χριστοφόροι»⁹ ἐν τῇ ἀπολύτῳ κυριολεξίᾳ τοῦ ὄρου. Προσφεύστατα δὲ ὁ μέγας Πατὴρ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς (8ος αἰὼν) συμπληροῖ λέγων, ὅτι ἡ Θεία Εὐχαριστία λέγεται μετάληψις καθότι «... δι' αὐτῆς μεταλαμβάνομεν τῆς Ἰησοῦ θεότητος...»¹⁰.

Εὐνόητος ὅθεν τυγχάνει ἡ ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοποθέτησις τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὡς τῆς βάσεως καὶ τοῦ γνώμονος τῆς κατὰ Χριστὸν πνευ-

ματικῆς ζωῆς. Διὰ τοὺς Ἕλληνας ὁμως Πατέρας ἡ Θεία Εὐχαριστία ἀποτελεῖ προσέτι μέσον, σφραγίδα καὶ βεβαίωσιν τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως. Διὸ καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος θεωρεῖ τὰ τελούμενα ἐν αὐτῇ ὡς «πολλῆς γέμοντα σωτηρίας»¹¹, ὁ δὲ ἱερός Ἰγνάτιος ἐπιτυχέστατα ἀποκαλεῖ ταύτην «φάρμακον ἀθανασίας, ἀντίδοτον τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, ἀλλὰ ζῆν ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ διὰ παντός»¹². Ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἐπομένως, τὰ ὅρια τοῦ ἱστορικοῦ χρόνου περιορίζονται, ὁ θάνατος κατανικᾶται, ἡ ἀθανασία, κατὰ χάριν, ἐπιτυγχάνεται. Ἄλλ' ἡ πατερικὴ σκέψις δὲν ἐντοπίζεται διὰ τῆς καθέτου οὕτως εἰπεῖν συνδέσεως μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρωπίνου. Οἱ Πατέρες λίαν εὐλόγως τονίζουσι τὴν καθ' ὀριζόντιον γραμμὴν τοῦ συνδέσμου ἀπάντων τῶν πιστῶν, οἵτινες συμμετέχουσιν ἐν τῇ Θείᾳ Εὐχαριστίᾳ. Ἀκολουθοῦντες τὴν Παύλειον θεολογίαν, καθ' ἣν «οἱ πολλοὶ ἐν σώμα ἔσμεν ἐν Χριστῷ» (Ρωμ. 12,5 πρβλ. καὶ Ἐφεσ. 1,23, Κολ. 1,18) γνωρίζουσιν, ὅτι «...Κοινωνεῖν δὲ καὶ ἐνοῦσθαι καὶ ἀλλήλοις δι' αὐτῆς» (τῆς Θείας Εὐχαριστίας), κατὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν. «Ἐπειδὴ γάρ, συνεχίζει ὁ ἴδιος Πατὴρ, ἐξ ἐνός ἄρτου μεταλαμβάνομεν πάντες ἐν σώμα Χριστοῦ καὶ ἐν αἷμα, καὶ ἀλλήλων μέλη γινόμεθα, σύσσωμοι Χριστοῦ χρηματίζοντες»¹³. Οὕτως ὁ ἐκκλησιολογικὸς χαρακτὴρ τῆς Θείας Εὐχαριστίας διασφαλίζεται καὶ ἐπικυροῦται¹⁴. Καὶ ὀρθῶς, καθότι διὰ τῆς Εὐχαριστίας γινόμεθα ἅπαντες μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέλη τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας. Ὡς ἐκ τούτου ἀνευ τῆς Θείας Εὐχαριστίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ Ἐκκλησία καὶ ἀνευ τῆς Ἐκκλησίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ Θεία Εὐχαριστία. Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς δογματικῆς ταύτης ἀληθείας οἱ λόγοι τοῦ ἱεροῦ Ἰγνατίου καθ' οὓς ὑπάρχουσι «Μία Εὐχαριστία» καὶ «Μία ἡ Ἐκκλησία» λαμβάνουσιν ἐξαίρετον κύρος καὶ αὐθεντίαν¹⁵.

Ἐκ τῶν μέχρι τούδε λεχθέντων ἐξάγεται ὡς ἄμεσος συνέπεια ἡ σωτηριολογικὴ ἔννοια τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ἐν ἄλλαις λέξεσι, ἡ ἐν τῷ μυστηρίῳ τούτῳ συμμετοχὴ ἡμῶν ἐπιβάλλεται ὡς ἀπόλυτος προϋπόθεσις, δι' ἧς προγευόμεθα καὶ προαπολαμβάνομεν τὴν κατὰ Χριστὸν νίκην ἐναντὶ τοῦ Σατανᾶ καὶ ἐσερχόμεθα νικηταί ἐς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Διὸ καὶ ὁ ἱερός Ἰγνάτιος συνιστᾷ ἐκθύμως πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς αὐτοῦ Ἐφεσίους, ὅπως «συνέρχωνται» ἅπαντες «πυκνῶς» ἐν τῇ Θείᾳ Εὐχαριστίᾳ, ἐν ἣ «καθαίρονται αἱ δυνάμεις τοῦ Σατανᾶ, καὶ λύε-

11. Ὁμιλία εἰς Ματθαῖον 25,2 Migne 57, 331.

12. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐφεσίους, 20,2, παρὰ Quasten, ἐνθ. ἀν. VII, σελ. 335.

13. Ἐνθ' ἀν. Migne 96,1409 C.

14. Πρβλ. Rev. Alexander Schmemmann, «Liturgical Theology: Its Task and Method», Ἐν St. Vladimir's Seminary quarterly τ. 1, No 3 16-27, ἐνθα ὁ ἐκκλησιολογικὸς χαρακτὴρ τῆς Θ. Εὐχαριστίας ἐπιτυχῶς διαγράφεται, τοῦ συγγραφέως ἐν ταύτῃ ἐπιστῶντος τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν τάσεων τῆς ἀντικειμενικοποιήσεως τῆς Ὁρθοδόξου Λατρείας.

15. Ἐπιστολὴ πρὸς Φιλαδελφίαις, 4, παρὰ Quasten, ἐνθ. ἀν. (Πρβλ. καὶ ἐκτενεστέραν μορφήν ἐπιστολῆς ἐν ΒΕΠΕΣ τ. 2, σ. 308). Πρβλ. ἐπίσης Κ. Μπόνη, «Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος καὶ αἱ περὶ Ἐκκλησίας ἀντιλήψεις αὐτοῦ» Ἀθήναι, 1958, σ. 7 ἔξ.

⁶ Ὁρθόδοξον Λειτουργικῆς Θεολογίας συνέγραψε καὶ ὁ ἡμέτερος σεβαστὸς Καθηγητὴς καὶ συνάδελφος π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ: «Corpus Mysticum: The Eucharist and Catholicity», Church Service Society, The Annual. May, 1936-1937, No 9.

⁷ «Περὶ τοῦ μυστηριώδους σώματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁμιλία, Migne 160, 357 B.

⁸ Λόγος εἰς τὸ Πάσχα καὶ τὴν Θ. Εὐχαριστίαν» Migne 86 II, 2393 D ἔξ.

⁹ Ἐρμην. εἰς τὸ Ἰωάν. 6,54, Migne 123 1312 A.

¹⁰ «Μυσταγωγικὴ Διδασκαλία» IV, 3-7 Migne, 33, 1100A.

¹¹ Ἐνθ' ἀν. Migne 96, 1409 C.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΤΑΙΣ ΦΥΛΑΚΑΙΣ

Μετὰ τὰ πέντε δημοσιευθέντα ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ἄρθρα περὶ τῆς ἐν ταῖς Φυλακαῖς πνευματικῆς ἐργασίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ τῆς διοργανώσεως καὶ σωφρονιστικῆς ἀποδόσεως τῶν Χριστιανικῶν Ὀμιλῶν, καὶ τὰ ὅποια βεβαίως, καθ' ὅσον ἐξετέθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ἐν ταῖς Φυλακαῖς ὄργανου τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀπηχούντα μίαν πραγματικότητα, ἐπέχουν θέσιν ἀληθείας, ἥτις, διατυπωθεῖσα ἐνταῦθα, ἀποβλέπει εἰς τὴν διαφώτισιν καὶ βελτίωσιν τῆς καταστάσεως καὶ περαιτέρω πρόοδον τοῦ ἔργου, μετὰ, λέγω, τοῦτο, δὲν θὰ ἦτο περιττὸν ἢ ἄσκοπον νὰ ἀκούσωμεν καὶ τινα κρατούμενον, ὅστις, ὅπως αὐθορμήτως καὶ κατόπιν καὶ τοῦ ἰδιοῦ του πειραματισμοῦ, ὃν ἐπίσης ἐκθέτει ἐνταῦθα, διατυπώνει ὠρισμένας γραμμὰς περὶ τοῦ ἐν φυλακαῖς ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς οὗτος ἀντελήφθη τὴν πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἴδιος ἐζήτησεν ὠφεληθεῖς. Τὰς γραμμὰς ταύτας, αὐτοσίας καὶ ἐνυπογράφους, παραθέτω ἀμέσως κατωτέρω, καὶ τοῦτο πρὸς δόξαν Θεοῦ, ὅστις εἶναι «ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν καὶ τὸ θέλει καὶ τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας» (Φιλιπ. β' 13).

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΦΥΛΑΚΑΣ

Εἶμαι ἐγκάθειρτος ἀπὸ ἐξ περίπου ἐτῶν, καὶ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα αὐτὸ πέρασα ἀπὸ πολλὰς Φυλακὰς καὶ εἶδα καὶ ἐγνώρισα καὶ ἐζήσα τὴν ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας παρεχομένην πνευματικὴν τροφήν. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην θεωρῶ ἐπιτακτικὸν καθήκον μου νὰ διακηρύξω.

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ζῆ ἐλεύθερος εἰς τὴν κοινωνίαν,

ταὶ ὁ ὄλεθρος αὐτοῦ ἐν τῇ ὁμοιοῖα τῆς πίστεως»¹⁶.

Ὁ Θεολογικὸς καὶ ὁ μυστικὸς χαρακτήρ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Πατερικῆς Ἑρμηνείας προβάλλεται ἐντόνως σαφῆς καὶ ἐξόχως ἐναργῆς. Ἰδιαίτατα δὲ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, καθ' ὅς προετοιμαζόμεθα νὰ ζήσωμεν διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὸ δρᾶμα τῆς Σταυρώσεως καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Ἀναστάσεως ἢ πατερικὴ αὐτῆ θεώρησις καθίσταται τὰ μάλιστα ἐπίκαιρος καὶ ἐπιτακτικὴ, τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον ἢ συναξίς ἡμῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ ἢ συμμετοχὴ ἡμῶν ἐν τῷ μυστηρίῳ τῶν μυστηρίων θὰ εἶδει νὰ ἀποτελέσῃ κύριον μέλημα καὶ ἀπαραίτητον καθήκον ἀπάντων τῶν πιστῶν. Οὕτω θὰ ἀναδειχθῶμεν, κατὰ τὴν ὥραϊαν ἔκφρασιν τοῦ Νικολάου Καβάσιλα (Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα), «συγγενεῖς τῷ Χριστῷ»¹⁷ καὶ κατὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον μέτοχοι τῆς «φαιδρᾶς πανηγύρεως» καὶ τοῦ «κουμποσίου τῆς πίστεως»¹⁸, ἐν ᾧ κορυφούται καὶ εἰς ὃ ἀποβλέπει ἡ λειτουργικὴ θεολογία καὶ ζωὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΜΠΕ ΜΠΗΣ

16. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐφεσίους, 13, παρὰ Quasten ἐνθ. ἀν.
17. «Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ Ζωῆς» Λόγος 4ος, Migne τ. 150, 612 D.

18. Πρβλ. «Ἡ Θεῖα Λειτουργία» ἔκδ. Σαλιβέρου, σ. 62.

εἰς τὸ ἄκουσμα καὶ μόνως τῆς λέξεως φυλακὴ φρίττει, (ὅπως πρῶτα καὶ ἐγώ), θεωρεῖ τὸν τόπον αὐτὸν φρικώδη, μαρτυρικόν, σωστὴν κόλασιν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ ἐγκάθειρτος στερεῖται τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας του, ποῦ εἶναι ἐν ἐκ τῶν πολυτιμωτέρων ἀγαθῶν.

Εἰς τὸ μέρος λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ πόνου, ποῦ πολλὰς φορὰς ἀπαρνοῦνται τὸν φυλακισμένον φίλοι, συγγενεῖς, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ οἰκογένειά του, ἢ Ἐκκλησία ἐρχεται πλησίον του καὶ παρακολουθεῖ, σὺν στοργικῇ μητέρᾳ ποῦ εἶναι, τὸ παραπλανημένον παιδί της. Καὶ βλέπομε ἐμεῖς ποῦ ζοῦμε πίσω ἀπὸ τὰ σίδηρα, νὰ ὑπάρχῃ εἰς ἐκάστην Φυλακὴν καὶ Ἰερὸς Ναός, εἰς τὸν ὁποῖον προσερχόμενοι οἱ κρατούμενοι κατὰ τὴν Θεῖαν λατρείαν ἀποκομίζουσι κάτι τὸ πνευματικόν, ποῦ τοὺς ἀνακουφίζει τὸν πόνον καὶ τοὺς θεραπεύει τὰς ψυχικὰς πληγὰς. Ὁ ἐφημέριος ἐκάστης φυλακῆς ἐρχεται εἰς πνευματικὴν ἐπαφὴν σχεδὸν μὲ ὅλους τοὺς κρατουμένους, εἰς τοὺς ὁποίους σκορπᾷ παρηγορίαν καὶ θάρρος.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν σταματᾷ ἐδῶ τὸ ἔργον της, προχωρεῖ ἀκόμη, φθάνει εἰς τὸ ὑπέρτατον σημεῖον τῆς ἀποστολῆς της, διὰ τῆς ιδρύσεως εἰς ὅλας τὰς Φυλακὰς τῆς Χώρας μας Χριστιανικῶν Σχολείων. Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων αὐτῶν, ἴσως νὰ ἐκπλαγῇ ὁ ἀναγνώστης, καὶ ὅμως εἶναι ἀλήθεια αὐτό, εἶναι πραγματικότης ἢ κάθε φυλακὴ ἔχει καὶ τὸν Χριστιανικὸν τῆς Ὀμιλον. Εἰς τὸ Σχολεῖον αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ φοιτᾷ ἕνας μέγας ἀριθμὸς κρατουμένων ἐκάστης φυλακῆς.

Ἐὰν ἦτο δυνατὸν οἱ ἄνθρωποι τῆς κοινωνίας, νὰ ἐβλεπαν τὸ τί γίνεται εἰς τὸ πνευματικὸν αὐτὸ Σχολεῖον, εἶμαι βέβαιος ὅτι, θὰ ἔλεγον ἐκ βάθους ψυχῆς ἕνα Εὐ ἔγε, εἰς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν τῆς Χώρας μας, καὶ αὐτοὶ θὰ ἐμιμοῦντο τὸ κατὰ πάντα θαυμαστὸν αὐτὸ ἔργον τῶν Φυλακῶν, καὶ θὰ τὸ ἐπραγματοποιοῦν ἕκαστος εἰς τὸν κύκλον του.

Ὅχι μόνον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀγγελοι θὰ μεγαλύνουν ἔτι περισσότερον τὸ ὄνομα τοῦ Παναγίου Θεοῦ, ὅταν βλέπουν ἀνθρώπους ποῦ εὐρίσκονται εἰς τὰ δεσμά, μὲ ποινὰς μικρὰς καὶ μεγάλας, νὰ συγκεντρώνωνται εἰς τὸν Ναὸν τῆς Φυλακῆς, καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὴν πατρικὴν ἐποπτεῖαν τοῦ λειτουργοῦ ἢ Θεολόγου τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐρευνοῦν καὶ νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὰ Θεῖα ρήματα τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων ἀναφέρει, ὅτι ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος καὶ ὁ Σίλας, μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐν μέσῳ νυκτὸς ἔψαλλον, ὑμνοῦντες καὶ δοξολογοῦντες τὸν Θεόν, μὲ ἐκπλήξιν δὲ τοὺς ἡρωοῦντο οἱ δέσμιοι.

Εἰς τὰς Φυλακὰς τῆς Πατρίδος μας, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀκούονται ψαλμοὶ καὶ ὑμνοὶ διὰ νὰ βγαίνουν ἀπὸ στόματα ποῦ πρῶτα ἔβγαζαν βλασφημίας καὶ κατάρας, καὶ νὰ ἀκροῶνται αὐτοὺς μὲ κάποιαν ταραχὴν οἱ ἀρνηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὀπαδοὶ τῆς ὕλης.

Εἶμαι καὶ ἐγώ, ἀγαπητοί μου, ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, ποῦ ζῶ μέσα εἰς τὸν Χριστιανικὸν αὐτὸν

κύκλον καὶ ἀπολαμβάνω πλούσια πνευματικὴ τροφή, ἢ ὅποια μὲ ἔχει ἀνδρώσει ψυχικὰ καὶ μὲ καθιστᾷ ἄξιον τῆς ἀποστολῆς τὴν ὅποιαν, ὡς νέος ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ, ἔχω ἐναντι τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, τῆς Πατρίδος καὶ τῆς οἰκογενείας μου.

Εἶναι λοιπὸν ἢ δὲν εἶναι ἄξιον θαυμασμοῦ, ἐκτιμήσεως καὶ ἐνθέρμου ὑποστηρίξεως ὑπὸ ὅλων τῶν Ἑλλήνων τὸ σωτήριο ἐργὸν τῆς Ἐκκλησίας ποῦ γίνεται εἰς τὰς Φυλακάς;

Ἐγὼ ὡς ὁ πλέον ἐλάχιστος τῶν ἀνθρώπων, ἐκφράζω τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ δηλῶ ὅτι, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, θὰ ἀγωνισθῶ δι' ὅλων τῶν δυνάμεών μου, πρὸς μετάδοσιν τοῦ πολυτίμου θείου πνευματικοῦ θησαυροῦ, ποῦ χάριτι Θεῖα, ἀποκομίζω ἐκ τῶν Φυλακῶν, εἰς πάντα συνάνθρωπόν μου.

Εἶθε, ὁ Πατὴρ Θεὸς τῆς Ἀγάπης, νὰ ἐλογῆ καὶ πλουσίως νὰ ἐνισχύῃ διὰ τῶν Θεῶν Του δωρεῶν τοὺς ἀξιους ἐργάτας τῆς Ἐκκλησίας μας, ποῦ τόσον ἀποτελεσματικὰ ἐργάζονται ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Πατρίδος μας, καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν πολυτίμων ἀθανάτων μας ψυχῶν, διὰ τῶν ὁποίων τὴν λύτρωσιν ὁ Χριστὸς ἀπέθανε. (Μάρκ. ι'. 45, Α'. Κορ. η'. 11).

Φυλακαὶ «Ἀβέρωφ» τῆ 27ῆς Μαρτίου 1951.

Κατάδικος εἰς 12 ἔτη πρόσκαιρα δεσμά.

Σεβαστέ μοι πάτερ,

Τώρα ποῦ ἐπιτελεῖτε ὕψιστον καὶ ἱερώτατον καθῆκον, τώρα ποῦ σκορπίζετε τὴν χαρὰν εἰς πονεμένας καὶ πληγωμένας ἀνθρωπίνας ὑπάρξεις, δεχθῆτε παρακαλῶ τὸν σεβασμόν, τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας ἐνὸς δικοῦ σας, ποῦ πιστεύει εἰς τὸ θαῦμα τῆς ἀναγεννήσεως, ποῦ σεῖς πρῶτος τὸν ὠδηγήσατε σ' αὐτό. Δὲν παύω ἐδῶ, μετὰ τῶν ἀδελφῶν συνεργατῶν τοῦ γραφείου σας καὶ γενικὰ τῶν μελῶν τοῦ Χριστιανικοῦ μας Ὀμίλου, νὰ δοξάζωμεν καὶ εὐχαριστῶμεν τὸν Πανάγαθον Θεόν, ἵνα σὰς ἐνισχύῃ πλουσίως διὰ τῆς Θεῖας Του Χάριτος, ὅπως ἀποβῆ ἴαν καρποφόρος ἢ ἱεραποστολικὴ σας περιοδεία. «Πόσον ὠραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθὰ» λέγει τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ (Ρωμ. ι' 15). Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ὑπέροχον καὶ ἀξιοζήλευτον θείαν ρῆσιν, Θεῖα Χάριτι, συμπεριλαμβανέσθε καὶ ὑμεῖς.

Μὲ τὰ πνευματικὰ μου μάτια σὰς παρακολουθῶ νὰ ἐπισκέπτεσθε τὰς πονεμένας καὶ ἀσθενεῖς ἀπὸ τὴν νόσον τῆς ἁμαρτίας ἀθανάτους ψυχάς, εἰς τὰς ὁποίας μεταδίδετε τοὺς λόγους τῆς ζωῆς (Πράξ. ε' 20). Τί πολυτιμότερον δι' ἓνα θνητὸν νὰ εὐαγγελίζεται τὸν Χριστόν, τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτῆν, εἰς ἐκείνους, διὰ τῶν ὁποίων τὴν σωτηρίαν ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ οἵτινες δυστυχῶς, μέχρι τοῦ νῦν ἠγνόουν τοῦτο. Ὁ Κύριος σὰς ἔχει τάξει εἰς θέσιν περισπού-

δαστον καὶ ἴαν καρποφόρον. Ἄπαντα τὰ ἀσθενῆ μέλη τῆς κοινωνίας, οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἐκτυπήθησαν ἀπὸ τὸ δηλητηριώδες βέλος τῆς ἁμαρτίας καὶ ἔπεσαν θανασίμως τραυματισμένοι, προσκομίζονται πρὸς τὸ ὑμέτερον πανδοχεῖον πρὸς θεραπείαν. Ὁ Κύριος σὰς ἔχει ἐμπιστευθῆ τὰ δύο δηνάκια (τὴν Παλαιὰν καὶ Καινὴν Διαθήκην), ἐνθα περιέχεται τὸ σωτήριο φάρμακον, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ποῦ καθιστᾷ ἐλεύθερον τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ ἅπαντα τὰ δεινά, «ὅπου εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία» (Ἰωάν. η' 32, 36. Β'. Κορ. γ' 15).

Πάτερ μου, μέσα εἰς τοὺς χώρους ποῦ βασιλεύει ἡ δυστυχία, ὁ πόνος, τὸ σκότος, ἡ ἀγνοία καὶ ὁ ἐλισμός, ἐρρίψατε πλουσίως τὸν καλὸν σπόρον (Ματθ. ιγ'. 24), καὶ ἐστὲ βέβαιοι ὅτι θὰ πέσῃ εἰς γῆν καλὴν καὶ θ' ἀποδώσῃ πλουσίαν καρποφορίαν (Ματθ. ιγ'. 23). Σπόρον, Χάριτι Θεῖα, ἔχετε ἄφθονον, σπείρατε τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ ἀφθόνως καὶ ὁ Θεὸς θ' αὐξήσῃ. Εἰσθε συνεργὸς Θεοῦ καὶ ἐργάζεσθε εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Θεοῦ (Α' Κορ. γ'. 6, 7, 9).

Εἰς ἐκάστην φυλακὴν ποῦ διέρχεσθε ἀνάπατε τὴν θείαν πυρὰν καὶ καλέσατε τοὺς ἐν αὐταῖς, νὰ προσβλέψουν μὲ πίστιν, ὡς ἄλλοι Ἰσραηλίται τῆς ἐρήμου, πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον Λυτρωτῆν διὰ νὰ σωθοῦν, ὅπως ἐσώζοντο καὶ ἐκεῖνοι ἐκ τῶν δηλητηριασμένων ὄψεων (Ἀριθ. κα'. 9, Ἰωάν. γ' 14-15).

Σὰς γράφει ἓνας δικός σας, εἰς τὸν ὅποιον εἰργάσθητε ὡς ἀνωτέρω καὶ τώρα ζῆ τὴν ἐν Χριστῷ νέαν ζωὴν, ἥτις εἶναι κατὰ πάντα εὐτυχισμένη.

ὦ! Πόσον ἤθελα καὶ δι' αὐτὸ νυχθημερὸν προσσεύχομαι ἵνα ἀξιώσῃ ὁ Κύριος τοὺς ἀγαπητοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς, νὰ γευθοῦν καὶ νὰ ζήσουν τὴν ἐν Χριστῷ νέαν ζωὴν, διὰ ν' ἀπολαύσουν πλουσίως τοὺς καρπούς τῆς, οἵτινες εἶναι «ἀ γ ά π η, χ α ρ ά, ε ἰ ρ ῆ ν η, μ α κ ρ ο θ υ μ ῖ α, χ ρ η σ τ ὅ τ η ς, ἀ γ α θ ο σ ὄ ν η, π ῖ σ τ ι ς, π ρ α ὄ τ η ς, ἐ γ κ ρ ά τ ε ι α, κατὰ τῶν τοιοῦτων δὲν ὑπάρχει Νόμος (Γαλ. ε'. 22-23).

Ὡς ἄλλος Παῦλος, τρέχε πρὸς τὸν σκοπὸν, διὰ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ (Φιλιπ. γ'. 14)..

Ἡμεῖς διὰ τῶν συνεχῶν καὶ ἀργύπων προσευχῶν μας, σὰς παρακολουθοῦμεν, εἰς τὸ μέγα καὶ ψυχοσωτήριο εὐαγγελικὸν ἔργον.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 27ῆς Ἰουνίου 1950.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Ὁ ἐλάχιστος δοῦλος τοῦ Κυρίου. Ι. Γ. Ἀρχιμ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ὡραῖαι ἐξορμήσεις.

Ἡ ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ εὐλογίας τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀποστολῆ 50 πνευματικῶν ἱερέων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς πρὸς ἐξομολόγησιν εἰς Γυμνάσια, νοσοκομεῖα, κλινικὰς καὶ θεραπευτήρια εἶναι ἀξία πάσης ἐξάρσεως. Διότι συντελεῖ, ὥστε πολλαὶ ψυχαί, ταρασσόμεναι εἴτε ὑπὸ τῶν ἀνησυχιῶν καὶ τῶν προβλημάτων τῆς νεανικῆς ἡλικίας, εἴτε ὑπὸ τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ πόνου, νὰ γαληνεύουν καὶ νὰ εὐρίσκουν τὴν ὁδὸν τῆς πραγματικῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας.

Ἐπειτα ἀξία ἰδιαίτερας μνείας εἶναι ἡ κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον τέλεσις ὠργανωμένων κατασκευτικῶν ἐσπεριῶν ἐν τοῖς κεντρικοῖς ναοῖς καὶ ἡ ἀπόφασις, καθ' ἣν εἰς τὰς ἀκολουθίας τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου ἐχοροστάτησαν συνοδικοὶ μητροπολίται ἢ ἐπίσκοποι. Τοιοῦτοτρόπως ἢ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πιστῶν καλλιέργεια τοῦ λειτουργικοῦ πνεύματος γίνεται ἐντατικωτέρα καὶ ἀποδοτικωτέρα.

Αἱ ὠραῖαι αὗται ἐξορμήσεις τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς φέρουν ἀναμφιβόλως πλουσίους πνευματικούς καρπούς. Καὶ ἐπὶ πλέον ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας δὲν εἶναι στατική, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ μεμφίμοιροι, ἀλλὰ συνεχῶς, ἀδιαλείπτως καὶ ὁλονὲν περισσότερον ὁργανώνει τὰς δυνάμεις τῆς καὶ συστηματοποιεῖ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ σωτήριον δρασίαν τῆς.

Ἀπολύτως δεικαιολογημένη.

Ἡ διαφωνία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ διαμαρτυρία διαφόρων ὀρθοδόξων σωματείων διὰ τὴν περὶ τοῦ Χιλιασμοῦ γνωμοδότησιν τοῦ Ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι ἀπολύτως δεικαιολογημένη. Διότι ἡ γνωμοδότησις αὕτη εἶναι ἐνέργεια ὅλως πεπλανημένη, ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ὁ Χιλιασμός εἶναι γνωστὴ θρησκευτικὴ ὁμολογία, προστατευομένη ὑπὸ τοῦ Συντάγματος.

Ὡς εἶναι φανερόν, μία τοιαύτη γνώμη ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ κ. Ἀντεισαγγελεὺς ἀγνοεῖ τελείως τὴν περὶ Χιλιασμοῦ ἀλήθειαν. Οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», ὡς εἶναι γνωστόν, οὐ μόνον καταπολεμοῦν οἰανδήποτε μορφήν τῆς ἀληθοῦς Θρησκείας, ἀλλὰ συγκροτοῦν καὶ μίαν ἀναρχικὴν ὁργάνωσιν, ἣτις στρέφεται ἐναντίον τοῦ Ἔθνους.

Ἡ νομικὴ Ἠθικὴ ὀφείλει, νομίζομεν, νὰ στηρίξῃ καὶ οὐχὶ νὰ ἐκθεμελιώσῃ τὸ Ἐθνικὸν καὶ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα.

Ὅθεν ἡ ἄμεσος καὶ ἀνευ ἀναβολῆς ἀνάκλησις τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος γνωμοδοτήσεως ἀποτελεῖ καθήκον οὐ μόνον ἐναντι τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν λυσιπάρως πολεμεῖ ὁ Χιλιασμός, ἀλλὰ καὶ ἐναντι τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, εἰς τὰ θεμέλια τῆς ὁποίας οὗτος θέτει τὴν καταστρεπτικὴν δυναμίτιδα αὐτοῦ.

Εἶναι ἀπαράδεκτον.

Ἐν τῷ «Ἱππειρωτικῷ Ἀγῶνι» ἐδημοσιεύθη ἄρθρον τέως βουλευτοῦ καὶ νῦν μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, ὅστις ἐκθέτει κατὰ τρόπον πειστικὸν πάσας τὰς λεπτομερείας τῆς μεγάλης ἀδικίας, ἣτις γίνεται ἐκ μέρους τοῦ ἐπίσημου κράτους εἰς βάρος τῆς Σχολῆς ταύτης. Ἄν καὶ παρῆλθεν ὀλόκληρος πενταετία, — παρὰ τὰς δητὰς περὶ τούτου ὑποσχέσεις καὶ διαβεβαιώσεις, οὐδεμία ἀποζημίωσις κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ Κράτους εἰς τὴν Ριζαρείου Σχολὴν, διὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῶν κτημάτων τῆς πρὸς διάνοξιν τῆς Λεωφόρου Βασιλέως Κωνσταντινου.

Ἡ ἀδικία αὕτη δὲν ἀποτελεῖ μόνον παραβίασιν Συνταγματικῆς διατάξεως καὶ τοῦ ὑπ' ἀρ. 171 ἄρθρου τῆς Διαθήκης τοῦ ἀειμνήστου Ριζάρη, ἀλλὰ καὶ πλήττει ἐν Ἴδρυμα, τὸ ὁποῖον ἐπὶ 120 ἔτη, προετοιμάζον στρατιώτας καὶ στελέχη τῆς ἐν Ἑλλάδι στρατενομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ σπουδαῖον προμαχῶνα καὶ ἐπαλξιν τῶν Ἑλληνορθοδόξων Ἰδανικῶν. Δέον νὰ κατανοηθῇ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων, ὅτι ἡ ἀνόρθωσις τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐπιτευχθῇ μόνον ὅταν οὗτοι ὑποβοηθοῦν αὐτὴν εἰς τὸ ἔργον τῆς καὶ οὐχὶ ὅταν κατὰ τόσον ἀπαράδεκτον τρόπον ἀποξενώσονται ταύτην τῆς περιορίας τῆς, παραθεωροῦντες, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ στήριγμα καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἔθνους.

Μία ὠραία πρότασις.

Νέα ἐκδήλωσις τῆς κινήσεως τῆς κινήσεως, ἣτις σὺν τῷ χρόνῳ τείνει νὰ γενικευθῇ, πρὸς ἔξαρσιν καὶ προβολὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, εἶναι καὶ ἡ πρόσφατος πρότασις τοῦ Ὑπουργοῦ Βιομηχανίας κ. Μάρτη. Οὗτος, ὡς ἀνεγρόφη εἰς τὸν τύπον, ἐπὶ τῇ κατὰ τὸ ἔτος 1960 συμπληρώσει 130 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀνευρέσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνας τῆς Παναγίας, εἴχε τὴν εὐτυχὴ ἐμπνευσιν νὰ προτείνῃ, ὅπως τὸ ἔτος τοῦτο καθιερωθῇ ὡς ἔτος τῆς Ὀρθοδοξίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου νὰ διοργανωθῶν, με ἐπίκεντρον τὴν Τῆνον, θρησκευτικαὶ ἐκδηλώσεις με παγκόσμιον χαρακτῆρα. Τοιοῦτοτρόπως, ὡς ἐτόνισεν ὁ κ. Ὑπουργός, τὸ φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας θὰ ἀκτινοβολήσῃ καὶ θὰ λάμπῃ ἀνὰ σύμπαντα τὸν κόσμον.

Ἡ πρότασις αὕτη τιμᾷ τὸν κ. Ὑπουργόν. Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν τεχνικοὶ λόγοι ὑποβοηθοῦν ἢ παρεμποδίζον τὴν πραγματοποίησιν τῆς, αὕτη ἀναμφιβόλως ἀποδεικνύει, ὅτι οὗτος κέκτηται ζῶντα ὀρθόδοξα βιώματα καὶ ἔχει πλήρως ἐννοήσει τὴν δύναμιν, τὴν ζωτικότητα καὶ τὴν ἀνὰ τὴν ὑψηλὴν ὑψηλὴν ἐκπολιτιστικὴν ἀποστολὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ἀληθῶς αὕτη παραμένει «σύλλογος καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας», ἐπὶ τοῦ ὁποίου λάμπουσιν ἀνεξάλειπτως ἐγκεχαράγματα τὰ παρὰ τῶν θείων Ἀποστόλων καὶ τῶν μεγάλων Πατέρων παραδεδομένα, καὶ προῦρισται νὰ ἀποβῇ τὸ φῶς τοῦ κόσμου καὶ ἡ Ὁδηγήτρια τῶν λαῶν τῆς γῆς.

Ἀναγκαία καὶ ἡ προληπτικὴ ἐνέργεια.

Εἶναι λίαν εὐχάριστον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Δικαιοσύνης Νομοπαρασκευαστικῆ Ἐπιτροπῆ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος ὑπέβαλεν εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸν τὸ Προσχέδιον τοῦ Νόμου «περὶ καταστολῆς τῶν ἀδικημάτων τῆς ἀντικοινωνικῆς θρασυτήτος». Ἐχουν τόσον πολὺ πληθυνθῆ ἑσχάτως τὰ κρούσματα τοῦ «τεντυμπούσμου» καὶ τῆς προσβολῆς τῆς δημοσίας αἰδοῦς, ὥστε εἶναι καιρὸς πλέον, ὡς ἀρχικῶς ὑπεστηρίξαμεν, νὰ κτυπηθοῦν αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ κακοῦ οὐχὶ δι' ἡμιμέτρων, ἀλλὰ διὰ παραδειγματικῶν ποινῶν καὶ τιμωριῶν.

Ἄλλ' ὡς πολλάκις ἔχομεν τονίσει, δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ θεραπεία ἢ περιστολὴ τοῦ κακοῦ. Χρειαζέται νὰ κινηθῶμεν δραστηρίως καὶ πρὸς πρόληψιν αὐτοῦ. Εἰς τὸν τομέα δὲ αὐτὸν δύναται νὰ εἶναι σημαντικὴ ἡ συμβολὴ τοῦ κράτους διὰ τῆς καταπολέμησης πάντων τῶν φθοροποιῶν αἰτιῶν (ἀνηθίκου κινήματογράφου, ὑπόπτων λεσχῶν καὶ κέντρων νεότητος κ.λ.π.). Ταῦτα ὀδηγοῦν εἰς τὴν διάβρωσιν τῆς ἠθικῆς βουλήσεως τῶν νέων καὶ ἐγκαθιδρύουν ἐντὸς τῶν ψυχῶν των τὴν δὴν φάλαγγα, ἣτις ἐκμηδενίζει τὴν δύναμιν τῆς ἀντιστάσεως καὶ ὀδηγεῖ ἀναποφεύκτως εἰς τὴν ἥτταν.

Πηγὴ εὐλογίας.

Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς καταγγελίας, προερχομένης ἐκ Ναυπλίου καὶ ἐχούσης σχέσιν πρὸς τὸ ἔργον τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, πολὺς λόγος ἐγένετο ἑσχάτως περὶ αὐτῶν ἐν τῷ Καθημερινῷ Τύπῳ. Μάλιστα ὑπεστηρίχθη, ὅτι τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα καλλιεργοῦν δῆθεν εἰς τοὺς μικροὺς μαθητὰς νοσηρὰς ιδέας καὶ ἀποχανώνουν τὸ πνεῦμα των, ἀντὶ νὰ τὸ καλλιεργοῦν καὶ νὰ τὸ δξύνουν. Ἐντεῦθεν τὸ συμπέρασμα προϋκτῆς ἐφημερίδος, ὅτι «ἐπιβάλλεται ἡ ἐξέτασις τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ ἡ λήψις τῶν ἐνδεικνυομένων μέτρων διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς διδασκαλίας τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἀπὸ ὠρισμένους βλαπτικῶς καλογηρισμῶς».

Ἄλλ' ἡ ἐναντι τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων δυσπιστία αὕτη εἶναι ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος. Βεβαίως δὲν ἔλειψαν καὶ τὰ παραδείγματα κατηχητῶν τινῶν, οἵτινες ἐξεστράτησαν εἰς ἀπαραδέκτους ὑπερβολὰς, μὴ ἀνταποκρινόμενας εἰς τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ἐκ μεμονωμένων περιπτώσεων καὶ καταχρήσεων δὲν πρέπει νὰ ἐξάγῃ τις συμπεράσματα περὶ ἐνός θεσμοῦ, ὅστις ἀπέβη πηγὴ εὐλογίας διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν, τῆς ὁποίας τὰ ἀριστα στελέχη κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας ἐστρατολογήθησαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν τάξεων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

Τὸ μόνον, ὅπερ πρέπει νὰ γίνῃ καὶ ἀσφαλῶς θὰ γίνῃ, εἶναι ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξις τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου καὶ ἡ ὑπὸ τὴν ἀ ἰ γ ἰ δ α τ ἦ ς Ἐ κ κ λ η σ ἰ α ς ἐξέλιξις αὐτοῦ εἰς ἐνοριακὸν κέντρον νεότητος. Τοιοῦτοτρόπως τοῦτο δὲν θὰ περιορίζεται εἰς τὴν ὠριαίαν καθ' ἑβδομάδα διδασκαλίαν, ἀλλὰ θὰ παρέχῃ πλουσιωτάτας μορφωτικὰς εὐκαιρίας εἰς τοὺς νέους, θὰ ἀπασχολῇ αὐτοὺς κατὰ τὰς ὥρας, καθ' ἃς οὗτοι

εἶναι ἐλεύθεροι ἐκ τοῦ Σχολείου, καὶ θὰ διαπλάττῃ πλήρως τὰς ψυχὰς των. Εἶναι δὲ εὐτύχημα, ὅτι πρὸς τὸ ἰδεῶδες αὐτὸ ἔχει προσανατολισθῆ ἑσχάτως καὶ ὁ θεσμὸς τῶν Ἑλληνικῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἀνθρωπιστικὴ Ἐταιρεία».

Ἡ ὑπὸ διακεκριμένων καθηγητῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ ἄλλων εὐπολλήπτων παραγόντων τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἰδρυοῦσας τῆς «Ἑλληνικῆς Ἀνθρωπιστικῆς Ἐταιρείας» προξενεῖ χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν, διότι ἀποτελεῖ πράξιν, ἣτις ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ λίβας τῆς Τεχνικῆς οὐδόλως ἔχει ἐξελίξει τὰ πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ τοὺς πνευματικῶς προσανατολισμῶς εἰς τὰς τάξεις τῶν μορφωμένων ἀνθρώπων.

Ὡς ἤδη ἀνηγγέθη διὰ τοῦ Τύπου, σκοπὸς τῆς Ἐταιρείας ταύτης εἶναι τὸ νὰ συνειδητοποιήσῃ καὶ καλλιεργήσῃ «τὸ λυτρωτικὸν ἰδανικὸν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ», ὅπως τὸ ἐξέφρασεν ὁ κλασσικὸς λόγος καὶ ἡ Τέχνη τῶν Ἑλλήνων, νὰ ἐκλαϊκεύσῃ καὶ διαδώσῃ τὰς πνευματικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς ἀξίας τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν δημιουργίαν ἀνθρωπιστικῆς τεχνικῆς συνειδήσεως καὶ εἰς τὴν ἐγκαταστάσιν μιᾶς νέας περιόδου «ἐξανθρωπισμένης τεχνικῆς», ἐχούσης ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ ἀνύψωσιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι πάντες οἱ σκοποὶ οὗτοι ἔχουν ὑψηλὸν περιεχόμενον. Τὸ μόνον λυπηρὸν εἶναι, ὅτι εἰς τὰς διὰ τοῦ Τύπου ἀνακοινώσεις τῶν σκοπῶν τῆς Ἐταιρείας οὐδόλως μνημονεύεται, κατὰ ἑτήριον τρόπον, ὡς σκοπὸς αὐτῆς καὶ ἡ διάδοσις τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ ἀνθρωπιστικοῦ ἰδεώδους. Τὸ ἰδεῶδες τοῦτο δὲν πρέπει ἀλλῶς νὰ ὑπονοῆται ἢ νὰ θεωρεῖται ὡς αὐτονοήτον, — ὡς εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἰδρυτικῶν μελῶν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Ἐταιρείας —, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ διακηρύσσῃται μετὰ παρησιίας καὶ θάρρους. Ἀνθρωπιστικὴ προσπάθεια κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, διὰ νὰ μὴ εἶναι χίμαιρα καὶ οὐτοπία, πρέπει πρὸ πάντων νὰ θεμελιωθῆ εἰς τὰ ἰδεῶδη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἣτις πάντα ἀνθρώπου — ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκείας — θεωρεῖ ὡς κορυφαίαν ἀξίαν, ἐφ' ὅσον ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ αὐτοῦ. Τοιοῦτό τι ἰδεῶδες ἦτο τελείως ἄγνωστον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ἣτις ἐδικαιολόγη τὸν θεσμὸν τῆς δουλείας καὶ πάντα μὴ Ἑλλῆνα ἐθεώρει ὡς βάρβαρον.

Θλιβερὸν θέαμα.

Ὁρθότατα προκαλεῖ τὰς ἀνησυχίας τῶν εὐσεβῶν Ἀθηναίων καὶ ἐπισκεπτῶν τὸ ὅτι ὁ μικρὸς λευκὸς βυζαντινὸς ναὸς τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐπὶ τοῦ Λυκαβηττοῦ ἔχει ὑποστῆ βλάβας ἰδίως εἰς τὴν ὀροφὴν ἐκ τῆς ὁποίας πίπτουν «σοβάδες». Τὸ θέαμα εἶναι θλιβερόν, διότι ὁ ναὸς οὗτος δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς χώρον ἀπερωμένων εἰς τὴν λατρειᾶν τοῦ Κυρίου, ἀλλ' εἶναι καὶ σπουδαῖον ἐθνικὸν καὶ ἱστορικὸν μνημεῖον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τυγχάνῃ τῆς ἰδιαίτερας στοργῆς καὶ τῶν φροντίδων τῶν ἀρμοδίων.

Πολλάκις ἔχομεν τονίσει, ὅτι εἶναι καιρὸς πλέον

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

Ἀποστολική Διακονία. Ὁμάδες ἐκ φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου καὶ σπουδαστῶν τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, καταλλήλως ὀργανωθεῖσαι, ἐνήργησαν ἐξόρμησιν τὴν Κυριακὴν, 4ην μηνὸς Ἀπριλίου, κατὰ τῶν Πεντηκοστιανῶν καὶ τῶν ὀπαδῶν ἄλλων αἱρέσεων. Ἐπεσκέφθησαν κατὰ σειρὰν τὰς οἰκίας τῶν περιοχῶν Πετραλῶνων, Θησειοῦ, Μοναστηρακίου, Ὀμοιοῖας, Κουκακίου καὶ Ἀμπελοκήπων, καὶ διένειμαν κατ'ἀλληλα διαφωτιστικὰ ἐντυπα, ἅτινα εἶχε θέσει εἰς τὴν διάθεσίν των ἡ Ἀποστ. Διακονία.

Ὡσαύτως τὴν Κυριακὴν, 11 τρ. μηνός, ἐγένετο παρομοία προσπάθεια κατὰ τῶν Χιλιαστῶν εἰς τὰς περιοχὰς ἁγ. Κων/νου (Κολωνοῦ), ἁγ. Γεωργίου (ἁκαδ. Πλάτωνος) καὶ ἁγ. Τρύφωνος (ἁκαδ. Πλάτωνος).

—Εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐξεδόθησαν καὶ ἐκυκλοφόρησαν τὰ κάτωθι βιβλία:

- 1) Ὁ 18ος τόμος τῆς Πατρολογίας περιέχων τὸν Μεθόδιον, Πέτρον Ἀλεξανδρείας, Ἀλέξανδρον Ἀλεξανδρείας καὶ Εὐστάθιον Ἀντιοχείας.
- 2) «Διατὶ πρέπει νὰ ἐκκλησιαζώμεθα» ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀρκαδίας Τιμοθέου.
- 3) «Τροφὸς καὶ Φρουρὸς» ὑπὸ Ἀρχ. Γεωργίου Παυλίδου.
- 4) Ἐπιτάφιος Θρήνος.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Τῆ 29ῃ Μαρτίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος παρέστη ἐν Πειραιεῖ εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀγάλματος τῆς Μητέρας.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προσέτη τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Κων/νου Πειραιῶς.

—Τῆ 30ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τὸν Ὑπουργὸν Προνοίας κ. Στράτον, τὸν βουλευτὴν κ. Κοκκίβην, τὸν Ἀντιπρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Γκολφινόπουλον, τοὺς βουλευτὰς κ. κ. Λαβραντίδην, Τσοργίαν, καὶ Τσακούκη, τὸν Ἐφέτην κ. Βροντάμην καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον Ἀγ. Κωνσταντίνου (Παλαίου).

Αὐθήμερὸν προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

—Τῆ 31ῃ Μαρτίου ἡ Α. Μακαριότης προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ «Οἴκου Τυφλῶν».

—Τῆ 1ῃ Ἀπριλίου ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τὸν βουλευτὴν κ. Κλήν, τὸ Ἐκκλησ. Συμβούλιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Νεΐλου καὶ τὸ προεδρεῖον τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Ὄργανώσεως ΓΚΑΠΑ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

—Τῆ 4ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός ἡ Α. Μακαριότης παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς θεμελιώσεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς. Τῆ αὐτῆ ἡμέρα προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κασσιματείου Κληροδοτήματος.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Α. Μακαριότης προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστ. Διακονίας.

—Τὸ ἑσπέραιον τῆς ἐπομένης 5ῃς Ἀπριλίου, ἡ Α. Μακα-

νὰ ἀφηνεισθῶμεν ἐκ τοῦ ληθάργου τῆς ἀδιαφορίας μας διὰ τὰ χριστιανικὰ καὶ ἱστορικὰ μνημεῖα, τὰ ὁποῖα, στεροῦμενα πάσης ἐπιβλέψεως καὶ φροντίδος, καταρρέουσιν ἢ βεβηλοῦνται κατὰ τρόπον ἐξοργιστικόν. Τὰ μνημεῖα αὐτὰ ἀποτελοῦν πνευματικὸν θησαυρὸν καὶ ἀπαράμιλλον κληρονομίαν, τὴν ὁποῖαν πρέπει διὰ παντὸς μέσον νὰ ἀξιοποιήσωμεν καὶ νὰ προβάλωμεν, οὐ μόνον διὰ τουριστικὸν λόγον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐθνικοθησκευτικὴν καὶ αἰσθητικὴν μόρφωσιν τῆς νέας γενεᾶς.

ριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος διένειμε Βιβλιάρια προικοδοτήσεως εἰς ἀπόρους Κορασιδὰς ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Κωνσταντίνου Ὀμοιοῖας, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐτέλεσε κατασκευτικὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ αὐτῷ Ἱ. Ναῷ.

Τῆ 6ῃ Ἀπριλίου ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τὴν «Ἐνωσιν Οἰκιστῶν Βουλιαγμένης», τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον Ἀγ. Βαρβάρας Πατησίων καὶ τὴν Ἐραρικὴν Ἐπιτροπὴν Αὐτοῦ Γυμνασίου Ὠηλέων.

Τὸ ἀπόγευμα ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Μητροπόλεως προσέτη εἰς συνέλευσιν τῶν Ἱερ. Προϊσταμένων τῶν Ἱ. Ναῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐπὶ τῆ συμπληρώσει ἔτους ἀπὸ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Μυτιλήνης Ἰακώβου τῆ 20 Μαρτίου κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸν Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ, παρισταμένων τῶν εὐλαβεστάτων ἱερέων, τῶν ἱεροψαλτῶν, τῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου καὶ πλήθους λαοῦ. Τῆ δὲ Κυριακῇ 29 Μαρτίου ἐτελέσθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τὸ ἐπίσημον μνημόσυνον χοροστατούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μυτιλήνης καὶ Μηθύμνης τῆ συμμετοχῇ ὅλων τῶν ἀρχῶν καὶ χιλιῶδων λαοῦ.

Τὸ ἑσπέραιον τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐγένετο πνευματικὸν μνημόσυνον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Φιλοτεχνικοῦ Ὀμίλου τῆς πόλεως, κατὰ τὸ ὁποῖον διάφοροι ὁμιληταὶ ὁμίλησαν διὰ τὸ ἔργον τοῦ ἀειμνήστου Ἱεράρχου. Ὁ ἱεροκήρυξ κ. Σωτηρίου ὁμίλησεν διὰ τὸ ποιητικὸν ἔργον του, χορωδία δὲ ἐκ καλλιφῶνων ἱεροψαλτῶν ἐξετέλεσε μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας διαφόρους ὕμνους ἐπὶ τῶν ἁσμαστικῶν ἀκολουθιῶν, τὰς ὁποίας συνέθεσεν ὁ μακαριστὸς Ἱεράρχης εἰς διαφόρους ἁγίους.

ὑπὸ τῆς Τοπικῆς Ἐνώσεως Δήμων καὶ Κοινοτήτων Λέσβου ἀνεκηρύχθη ὁ ἀποθανὼν Μητροπολίτης Μυτιλήνης κυρὸς Ἰακώβος Νικολάου Γκιγκίλιας μέγας εὐεργέτης τῆς νήσου Λέσβου, ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως ἡ εἰκὼν αὐτοῦ ἀναρτηθῆ εἰς πάντα τὰ Δημαρχιακὰ καὶ Κοινοτικά Γραφεῖα τῆς νήσου. Ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐκδοθὲν πρὸς τοῦτο ψήφισμα, ἡ Ἐπιτροπὴ προήλθεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην, «λαβοῦσα ὑπ' ὄψει τὰς μεγίστας καὶ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας, ἅς ὁ Σεπτὸς Ἱεράρχης προσέφερεν εἰς τὴν Λέσβον ἐπὶ τριάκοντα τρία ἔτη, γενόμενος οὐ μόνον τοῦ Εὐαγγελίου κήρυξ, ἀλλὰ καὶ ἑρμηνευτὴς αὐτοῦ δι' ἔργων ἀγάπης, κατακοσμήσας τὴν Λέσβον δι' Ἱδρυμάτων λαμπρῶν, ἐν οἷς εὐρίσκουσι περίθαλψιν οἱ ἐν ἀσθενείᾳ, οἱ ἐν ὀφθαλμείᾳ, οἱ ἐν γῆρᾳ, οἱ ἐν ἀνάγκαις πιστοὶ εὐρισκόμενοι πάσης ἡλικίας καὶ τόπου καὶ τάξεως Λέσβιοι, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας τοὺς τομεῖς τῆς Κοινοτικῆς ἀναπτύξεως προσδώσας διὰ τῆς μεγαλεπιβόλου προσωπικότητος αὐτοῦ ὠθησιν, πρόδον καὶ ἀνάπτυξιν».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Τὴν 3ην Μαρτίου ἡ Ἐ. συνειληρωθήσαν δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συλλόγου τῶν Ὀρθοδόξων ἱερέων Γιουγκοσλαβίας καὶ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ δεκαπενθημέρου ὀργανοῦ του «Βέσνικ».

— Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 233-234 καὶ ἀπὸ 3 Μαρτίου 1959 φύλλον τοῦ περιοδικοῦ «Βέσνικ» δημοσιεύεται ἄρθρον τοῦ πρωθιερέως Μπόρα Στάνκοβσκι περὶ τοῦ ρόλου τοῦ Συλλόγου τῶν Ὀρθοδόξων ἱερέων τῆς Σερβικῆς Μακεδονίας εἰς τὴν διαφύλαξιν τῆς ἐνότητος τῆς ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

— Καθ' ἃ ἔγραψεν ὁ γιουγκοσλαβικὸς τύπος, ὁ ἐν Σκοπίοις γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Μαρκαντωνάτος ἐπεσκέφη τὴν 20ην Μαρτίου 1959 τὸν «Ἀρχιεπίσκοπον Ἀρχιδίου καὶ Σκοπίων καὶ Μητροπολίτην Μακεδονίας» κ. Δοσίθεον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Συνεχιζομένης τῆς διώξεως, ἦν ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τῆς Τσεχοσλοβακίας, αἱ ἀρχαὶ αὐτῆς διὰ νὰ ἐκριζώσων τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα, καθιέρωσαν «σοσιαλιστικὸν» βάπτισμα. Κατ' αὐτὸ ὁ δήμαρχος ἐκφωνεῖ σύντομον λόγον, ἔπειτα τὸ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46,47 καὶ 51 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ ἑφημερίων» ὡς καὶ τὸ ἀρθρον 1 τοῦ Α.Ν. 536/45, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησ. Νόμων τῆς Πολιτείας προβλεπόμενα προσόντα (Γ' Κατηγορία) νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ «Κοιμ. Θεοτόκου» Βασιλικῆ Χαλκίδος, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τῶν Νόμων ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 5 Μαρτίου 1959

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

Ἱερά Μητρόπολις Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46,47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἑφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Κοιμησεως τῆς Θεοτόκου» Βρυσηίων καὶ 2) τοῦ Ἱ. Ναοῦ «Ἁγίου Δημητρίου» Κυριακῆς, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ δελτίῳ «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Διδυμοτείχῳ τῆ 9ῃ Μαρτίου 1959

† Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος Κωνσταντῖνος

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46,47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἑφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων, πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) τοῦ Ἱ. Ναοῦ «Ζωοδόχος Πηγή» Ἀρζου, 2) τοῦ Ἱ. Ναοῦ «Ἁγίου Ἀθανάσιος» Ἐληῶς, 3) τοῦ Ἱ. Ναοῦ «Ἁγίου Ἀθανάσιος» Νεοχωρίου, 4) τοῦ Ἱ. Ναοῦ «Ἁγίου Δημητρίου» Πάλης καὶ 5) τοῦ Ἱ. Ναοῦ «Ἁγίου Γεώργιος» Στέρως, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ δελτίῳ «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Διδυμοτείχῳ τῆ 12ῃ Μαρτίου 1959

† Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος Κωνσταντῖνος

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ ἑφημερίων», τὸ ἀρθρον 2 ἔδαφ. 1 τοῦ Α.Ν. 807/45, ὡς καὶ τὸ ἀρθρον 16 τοῦ Ν.Δ. 586/41, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησ. Νόμων τῆς Πολιτείας προβλεπόμενα προσόντα (Γ' κατηγορία) πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς ὀργανικῆς θέσεως

ἀρμόνιον παίζει ἐν ρωσικὸν ναυούρισμα καὶ μέλη τῆς κομμουνιστικῆς νεολαίας ἀπαγγέλλουν ποιήματα. Ἡ τελετὴ λήγει διὰ τῆς προσφορᾶς ἀνθοδέσμης εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ οὗτω βαπτιζομένου παιδίου.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὴν 8ην τρ. μηνὸς ἀπεβίωσε, τραυματισθεὶς θανασίμως εἰς αὐτοκινήτιστικὸν δυστύχημα, ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν Μάριος Μακρυωνίτης. Ἡ κηδεὶα τοῦ μεταστάτου ἐγένετο ἐκ τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, τὴν 11ην τρ. μηνὸς παρουσίᾳ πολλῶν ἐπισήμων καὶ πλήθους λαοῦ. Ἐπικήδειον λόγον ἐξέφώνησε ὁ αἰδεσ. κ. Βασ. Γαβαθᾶς. Ὁ ἔνταφισμός τῆς σοροῦ τοῦ μεταστάτου ἐγένετο εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τοῦ Παλ. Ἡρακλείου Ἀττικῆς.

τοῦ Ἱ. Ναοῦ «Ἁγίου Ἰωάννης» τῆς ἐνορίας Ἄνω καὶ Κάτω Ἥλια, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ Νόμων ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 12 Μαρτίου 1959

† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

Ἱερά Μητρόπολις Καρυστίας καὶ Σκύρου

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46,47,48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἑφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυσιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) τοῦ ἐν Κληματαρίῳ Ἱ. Ναοῦ Εἰσοδ. τῆς Θεοτόκου καὶ 2) τοῦ ἐν Γιαννιτσιῷ — Ποθίῳ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννης, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Κύμῃ τῆ 14 Μαρτίου 1959

† Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου Χρυσόστομος

Ἱερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46 καὶ 47 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/1940 Α.Ν. «περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἑφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συμπληρώθη διὰ μεταγενεστέρων Νόμων καὶ διαταγμάτων, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ κεκτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ δελτίον «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἑφημερίων» ὀριζόμενα δικαιολογητικά, διὰ τὴν κατάληψιν τῶν κενῶν ἑφημεριακῶν θέσεων: 1. τοῦ ἐν Ἀγίῳ Ἰωάννῃ τ.δ. Σπαρτιατῶν Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος 2. τοῦ ἐν Ἀργοντικῷ δ. Μελιτίνης Ἱ. Ναοῦ τῆς Κοιμησεως τῆς Θεοτόκου. 3. τοῦ ἐν Ἀγριάνοις τ.δ. Θεραπνῶν Ἱ. Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. 4. τοῦ ἐν Ἀσημίῳ-Χανίων Ταράνης, τ.δ. Κροκεῶν Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου. 5. τοῦ ἐν Θεολόγῳ τ.δ. Σελλασίας Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. 6. τοῦ ἐν Γούναρι τ.δ. Σπάρτης, Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. 7. τοῦ ἐν Κοκκίκοις Λουρίοις τ.δ. Μελιτίνης, Ἱ. Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελ. τῆς Θεοκτόου. 8. τοῦ ἐν Κουπίοις τ.δ. Ζάρακος, Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. 9. τοῦ ἐν Καστάνια τ.δ. Βοιδῶν, Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου. 10. τοῦ ἐν Καστορείῳ τ.δ. Καστορείου Ἱ. Ναοῦ τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου. 11. τοῦ ἐν Λιαντίνῃ τ.δ. Φελλίας, Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. 12. τοῦ ἐν Λαγίῳ τ.δ. Κροκεῶν, Ἱ. Ναοῦ τῶν Ἁγ. Ταξιαρχῶν. 13. τοῦ ἐν Πολοβίτση τ.δ. Φελλίας, Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. 14. τοῦ ἐν Παλοβρούση τ.δ. Μελιτίνης, Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου. 15. τοῦ ἐν Σουστιάνοις τ.δ. Σπάρτης, Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου. 16. τοῦ ἐν Σεϊδαλῆ τ.δ. Τρινάσου, Ἱ. Ναοῦ, τῶν Ἁγίων Ταξιαρχῶν. 17. τοῦ ἐν Σοχᾶ τ.δ. Σπάρτης, Ἱ. Ναοῦ τῶν Εἰσοδ. τῆς Θεοτόκου.

Ἐν Σπάρτῃ τῆ 10 Μαρτίου 1959

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Κυπριανὸς

Ἱερά Μητρόπολις Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Σελιάνης, Δουμηνῶν καὶ Προφ. Ἥλιου τακτικῷ ἑφημερίῳ, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ περιοριστικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ ἀναγκαστικῆς Νόμου 2200 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ ἑφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυσιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Αἰγίῳ τῆ 14ῃ Μαρτίου 1959

† Ὁ Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας Γεώργιος

Ἱερὰ Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας

Προκειμένου νὰ πληρωθοῦν αἱ θέσεις τακτικοῦ Ἐφημερίου τῶν Ἱερῶν ἐνοριακῶν Ναῶν 1) Ἅγιος Δημήτριος τῆς ἐνορίας Ἁγίου Δημητρίου Ναυπακτίας, 2) Ἅγιος Γεώργιος τῆς ἐνορίας Νεοκάστρου Ναυπακτίας, 3) Ἅγιος Ἀθανάσιος τῆς ἐνορίας Πόδου Ναυπακτίας, 4) Ἅγιος Δημήτριος τῆς ἐνορίας Λιθοχωρίου Εὐρυτανίας, 5) Ἁγίας Παρασκευῆς τῆς ἐνορίας Φτέρης Εὐρυτανίας καὶ 6) Ἁγίας Τριάδος τῆς ἐνορίας Γοργιανῶν Εὐρυτανίας, 7) Ἁγίων Ταξιάρχων τῆς ἐνορίας Μαρᾶθου Εὐρυτανίας καὶ 8) Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τῆς ἐνορίας Μικροῦ Εὐρυτανίας, καλούμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 11 Μαρτίου 1959

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Δ α μ α σ κ η ν δ ς

Ἱερὰ Μητρόπολις Μαρωνείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46,47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα (Πτυχίον Παιδείας, Ἀκαδημία, ἢ Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, ἢ Ἀνωτέρου καὶ Κατωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου, ἢ Ἀπολυτήριον Γυμνασίου, ἢ Ἐνδεικτικὸν Β' τάξεως ἑξατάξιου Γυμνασίου), πρὸς κατάληψιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἁγίου Παντελεήμονος Μικροῦ Κρανοβουνίου, Ἁγίου Δημητρίου Ἀμφίων, Κοιμ. τῆς Θεοτότου Ἐργάνης, Ἁγίου Γεωργίου Κίζαρι, Ἁγίου Τρύφωνος Ἐβρένου, Κοιμ. Θεοτόκου Ἀετολόφου καὶ Ἁγίου Γεωργίου Ἀσκητῶν, ἵνα υποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Κομοτηνῇ τῇ 12ῃ Μαρτίου 1959

† Ὁ Μαρωνείας Τιμόθεος

Ἱερὰ Μητρόπολις Φλωρίνης, Ἀλωπίας καὶ Ἑορδαίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 1 τοῦ Ν. Διατάγματος ὑπ' ἀριθ. 3.859/1958 «Περὶ τρόπου πληρώσεως κενῶν Ἐφημεριακῶν παραμεθωρίων Ἱερῶν Μητροπόλεων ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10. 174/28-1-1959 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν κ. Ὑπουργῶν ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἐπίσης τὸ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 24. 538/27-2-1959 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 540/24-2-1959 ἔγγραφον τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, προσκαλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 1. τοῦ ἀνωτέρω Νόμου ὀριζόμενα σχολικά προσόντα: ἤτοι: Πτυχίον Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας, ἢ Ἀπολυτήριον Γυμνασίου, ἢ τοῦ τέως Ἑλληνικοῦ Σχολείου, ἢ Ἐνδεικτικὸν τῆς Β' (Δευτέρας Τάξεως) Ἐξατάξιου Γυμνασίου, ἀνεπληροῦμένης φοιτήσεως εἰς Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα ἀποδεικτικά τῶν ἀνωτέρω σχολικῶν προσόντων αὐτῶν, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 2.200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα πιστοποιητικά, πρὸς κατάληψιν τῶν κατωτέρω Ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν ἑξῆς Ἑνοριῶν: 1) Ἄλωνος, 2) Ἀναργύρων, 3) Ἀτραποῦ, 4) Βαρθολομαίου, 5) Βροντεροῦ, 6) Ἁγίου Γερμανοῦ 7) Καλλιθέας, 8) Καρυῶν, 9) Καυκάσου Νέου, 10) Κολχικῆς, 11) Κρατεροῦ, 12) Λαιμοῦ, 13) Λευκῶνα, 14) Λόφου, 15) Μαρίας, 16) Μεσονησίου, 17) Μικρολήμου, 18) Ξυνοῦ Νεροῦ, 19) Ὁξυᾶς, 20) Πλατέος, 21) Πύλης, 22) Σκοποῦ, 23) Τριανταφυλλιάς, 24) Τριβούνου, 25) Τροπαιοῦ, 26) Ὑδροῦσης Ἄνω, 27) Ἀντιγονείας 28) Ἀρδάσσης, 29) Ἐμπορίου, 30) Καρδιάς, 31) Κομνηνοῦ, 32) Μεσοβούνου, 33) Πελαργοῦ, 34) Πύργων Κάτω, 35) Βορεινοῦ, 36) Ἐξαπλατάνου, 37) Λαγκαδιάς Περικλείας, 38) Λουτρακίου Κάτω, 39) Ριζοχωρίου, 40) Σαρακηνῶν, 41) Ἁγίου Ἀθανασίου, 42) Κερασιάς, 43) Ξανθογείων 44) Κούπας, 45) Σκρᾶ καὶ 46) Κρώμνης.

Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω χειροτονούμενοι ἱερεῖς ὑπο-

χρεοῦνται, ὅπως ἐντὸς πενταετίας ἀπὸ τῆς χειροτονίας των παρακολουθήσωσιν ὀρισμένον κύκλον μαθημάτων, καθοριζόμενον δι' Ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, μετὰ γνώμην τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσως, ἐπὶ ἐν διδακτικὸν ἔτος, εἰς ἐν ἢ δύο ἐκ τῶν λειτουργούντων Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων, καθοριζόμενον δι' Ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ὀργανουμένων παρ' αὐτοῖς εἰδικῶν τμημάτων: α) Ἰδίου διὰ τοὺς κεκτημένους ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας καὶ β) Ἰδίου διὰ τοὺς κεκτημένους ἀπολυτήριον τοῦ τέως Ἑλληνικοῦ Σχολείου, ἢ τῆς Β'. Τάξεις τοῦ Ἐξατάξιου Γυμνασίου.

Οἱ ὡς ἄνω Ἱερεῖς δύνανται νὰ μετατίθενται εἰς ἄλλας παραμεθωρίους Ἑνορίας τῆς Μητροπόλεως, ἡμῶν ἀπαγορευμένης τῆς μεταθέσεως των εἰς Ἑνορίας τῶν λοιπῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐπικρατείας.

Ἡ ἰσχύς τῆς ἀνωτέρω εὐχερείας λήγει τὴν 10ῃν Ὀκτωβρίου 1959.

Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 5ῃ Μαρτίου 1959

† Ὁ Φλωρίνης, Ἀλωπίας καὶ Ἑορδαίας Β α σ ί λ ε ι ο ς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46,47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2.200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς καὶ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἀρθρου 50 τῆς κωδικοποιηθείσης Ἑνοριακῆς Νομοθεσίας καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πληρῶσιν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἁγίου Γεωργίου» τῆς Ἑνορίας Πρώτης-Φλωρίνης, καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω Ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν τὰ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά των εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ὑποψηφίου πρὸς πληρῶσιν τῆς ἀνωτέρω ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 19ῃ Μαρτίου 1959

† Ὁ Φλωρίνης-Ἀλωπίας καὶ Ἑορδαίας Β α σ ί λ ε ι ο ς

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρών καὶ Νιγίτης

Προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τῶν κάτωθι ἐνοριῶν, Οἰνοῦσαι, Ἄνω Ὀρεινῆ, Κάτω Ὀρεινῆ, Ξηρότοπος, Μέταλλα, Ἐλαιῶν, Καστρί, Λαχανᾶς, Κεφαλοχώρι, Κυδωνία, Ἰβρηα, Νέα Καρδύλια, Κωνσταντινάτο, Βρασνᾶ, Κρίνος καὶ Κομμαργιά, καλοῦνται οἱ βουλομένοι ὅπως ἐντὸς τριάκοντα (30) ἡμερῶν ὑποβάλλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα δικαιολογητικά εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν.

Ἐν Σέρραις τῇ 17ῃ Μαρτίου 1959

† Ὁ Σερρών καὶ Νιγίτης Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο ς

Ἱερὰ Μητρόπολις Ζακύνθου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τοῦ τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς Ἑνορίας τῶν Ἡνωμένων Ναῶν τῆς Κοινότητος Πλάνου, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρῶσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐνοριακῆς θέσεως.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 13ῃ Μαρτίου 1959

† Ὁ Ζακύνθου Ἀ λ έ ξ ι ο ς

Ἱερὰ Μητρόπολις Μηθύμνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 τοῦ Α. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἑνοριῶν 1) Ἁγίου Γεωργίου Ἀργένου, 2) Ἁγίων Ἀναργύρων Ἀρίσβης 3) Παμ-

μεγίστων Ταξιαρχῶν Ἁγίας Παρασκευῆς, 4) Ἁγίας Παρασκευῆς Βαφειοῦ, Ἁγίου Γεωργίου Κεραμίου καὶ 6) Ἁγίας Κυριακῆς Πετρίου τῆς Θεοσώστου ἡμῶν Ἐπαρχίας, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικῆν αἴτησιν μετὰ τῶν νενομισμένων πιστοποιητικῶν καὶ λοιπῶν δικαιολογητικῶν προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν ὡς ἄνω χηρηνουσῶν θέσεων

Ἐν Καλλονῇ τῇ 2 Ἀπριλίου 1959

† Ὁ Μηθύμνης Κωνσταντίνος

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 § 1 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσιν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεσίου Θεοτόκου (Παναγούδας) Θεσσαλονίκης, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικῆν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονικῇ τῇ 6ῃ Ἀπριλίου 1959

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 § 1 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσιν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικῆν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονικῇ τῇ 7ῃ Ἀπριλίου 1959

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 47 καὶ 63 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσιν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Διακόνου τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Δεξιᾶς Θεσσαλονίκης, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, σχετικῆν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου, πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς Διακονικῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονικῇ τῇ 7ῃ Ἀπριλίου 1959

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 § 1 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσιν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου, 40 Ἐκκλησιῶν, Θεσσαλονίκης, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικῆν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονικῇ τῇ 9ῃ Ἀπριλίου 1959

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

Ἱερά Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνάδειξιν ὑποψηφίων πρὸς ἐκλογήν Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ Μεταμόρφω-

σις τοῦ Σωτήρος τῆς ἐνορίας Μικροῦ Χωρίου Εὐρυτανίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά προκειμένου νὰ ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους Ἐφημερίους τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 5ῃ Μαρτίου 1959

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Δαμασκηνὸς

Ἱερά Μητρόπολις Γρεβενῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 46 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως παρὰ τῶ Ἑνοριακῶ Ἱερῶ Ναῶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Ἑνορίας «Κιβωτὸς» τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐπαρχίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ ὡς ἄνω Α. Ν. 2200/1940 ὀριζόμενα δικαιολογητικά προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Γρεβενοῖς τῇ 23 Μαρτίου 1959

† Ὁ Τοποτηρητῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γρεβενῶν

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονύσιος.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΜΕΝΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Φωκίδος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΘΕΟΛΟΓΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Πνευματικὸν Μέτωπον».

Τ. Κ. Χρονικὸν τῆς εἰς Ἑλλάδα ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου τῶν Σέρβων κ. Γερμανοῦ (13-14 Ἀπριλίου 1959).

Θεοδ. Σπεράντσας, Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου.

Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Θαυμακοῦ Χρυσσοστόμου, Ἡ ἀσματικὴ ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ ἡ ἐν αὐτῇ κοσμητικὴ φρασσεολογία.

Γεωργίου Μπεμπῆ, Ἡ Θεία Εὐχαριστία κατὰ τὴν Πατρικὴν ἐρμηνείαν.

Ἀρχιμ. Προκοπίου Παπαθεοδώρου, Ἡ Ἐκκλησία ἐν ταῖς φυλακαῖς.

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικά Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς Ἱερῶν.

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Κων. Ἱεροῦ Πλατανίτης
Γψηλάντου 66, Ἁγία Βαρβάρα Αιγιάλεω.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰαοῦ 1